

DEN DANSKE *Stjerne*

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2

FEBRUAR 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Profeten Joseph Smith	27
Fra missionens præsidentskab	28
»At opfylde hele jorden«	29
Dødsfald blandt Kirkens Generalautoriteter	30
Månedens spørgsmål	31
Hvorfor bygger de sidste dages hellige templer?	32
Hjælpeforeningen	34
Hilsen fra Fredericia	36
Bog anmelderen	36
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Genealogisk Forening	37
Primary	39
Søndagsskolen	40
G.U.F.	42
Kredslærernes budskab	43
Kredslærerindernes budskab	44
Præstedømmet	45
Personlige nyheder	46

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

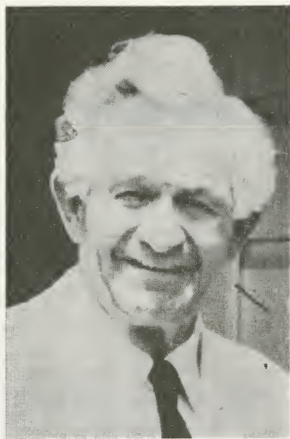
Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01-34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

PROFETEN JOSEPH SMITH

af President David O. McKay

Jeg fryder mig sammen med mine brødre og søstre over, at således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den Enbårne, for at hver den, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Under den inspiration oprettede Han sin Kirke, så menneskeheden kunne have fred gennem lydighed mod evangeliet. Der findes ingen anden vej. Mennesker allevegne stræber efter fred, men når de opnår den, er det kun i den udstrækning, hvori de retter sig efter evangeliets principper. Kristi evangelium er livets filosofi, det er den videnskab at leve, og kernen i det blev forkyndt af englere for to tusinde år siden.

Således var ånden i det evangelium, som blev åbenbaret til Joseph Smith, den store sidste-dages Profet, til hvem Faderen og Sønnen åbenbærede sig, og senere sendte de engelsendebud med instruktioner til denne unge mand. Han er en af de profeter, gennem hvem Jesus, vor Herre, har talt i denne tidsalder, og hvad har han bragt os? Den samme historie, det samme evangelium, som Jesus oprettede, medens Han virkede i dødeligheden. Åh, hvilket budskab der da kom til verden!

Ingen, der er uholdt i sin dom, kan studere denne religiøse leders liv uden at blive imponeret af den kendsgerning, at han i rigt mål ejede de egenskaber af sand storhed, hvis kilde findes i et ønske om at kende Guds vilje, og i beslutningen om, når den er fundet, at følge den.

Joseph Smiths spand af liv strakte sig fra 23. december 1805 til 27. juni 1844 — otteogtredive et halvt år. I løbet af den periode oversatte han Mormons Bog ved gennemgængelig vejledning; modtog de åbenbaringer, der findes i Lære og Pagter; modtog åbenbaringer og oversatte gamle manuskripter, som findes i Den Kostelige Perle; steg fra at være arbejder på de magre farme i New England og New York til at være borgmester i den største by i Illinois, da Chicago kun var en lille by; organiserede Profeternes Skole; grundlagde et universitet, og organiserede den Kirke, som i sin fuldkommenhed med hensyn til organisation og hjælpsomhed overfor sine medlemmer kræver beundring selv hos de mest kritiske og fordomsfulde — en Kirke, som bringer åndelig trost og inspiration i dag til omkring to millioner medlemmer ud over verden.

Et omhyggeligt studium af Kirkens organisation afslører den kendsgerning, at som sit forbillede — den oprindelige

Kirke, som den blev oprettet af Jesus Kristus under Hans ophold her i dødeligheden — 1. omfatter den alle de gode egenskaber hos en stærk central ledelse med alt, hvad der er nødvendigt for at vogte den enkeltes ret og fremgang; 2. tilbyder den i sine kvorums og hjælpeorganisationer et system af uddannelse, der er almengyldigt i sit omfang og frit i anvendelse — i virkeligheden sikkerhedsventilen, selve hjertet og styrken hos en selvstyrende gruppe; 3. i sine kirkelige grupper — stave, missioner, wards, grene, kvorums, hjælpeorganisationer — forøger den effektivitet og fremgang. Enhver lokal enhed tager sig af sine egne sager, og dog er hver så nøje forenet med centralledelsen, at fremgangsmåderne, der har vist sig nyttige og gavnlige for en lokal gruppe, kan antages uden nødvendigvis forsinkelse til gode for hele medlemsantallet.

Således er Kirken ved hjælp af sin fuldkomne organisation den mest virkningsfulde til at yde de fundamentale ting, der er nødvendige for at bidrage til personlig lykke, social harmoni, og fred. Jeg hentyder til sådanne nødvendige ting som broderskab, oplysning, venlig rettelse af misforståelser, imødegåelse af sociale og økonomiske krav og, fremfor alt, åndelig vækst.

Joseph Smiths forståelse af og fremsættelse af Guds evige plan til sine børns lykke og frelse kan sammenfattes i den altomfattende erklæring: »... det er min gerning og ære,« sagde Herren, »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39).

Profetens liv og den Kirke, som han genoprettede under Gud, står som et nyt bevis på Jesus Kristus som Guds Søn: »... dette sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!« (L. & P. 76:22).

Sammen med Profeten Joseph Smith bevidner jeg højtideligt, at dette er Jesu Kristi Kirke, at den Levende Kristus er dens overhoved, Hans plan er menneskehedens anker, og Hans evangelium er den sikreste, den pålideligste vejleder for den enkelte og for nationerne.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskål

Vor Herre og Frelser gav os i sin Bjergprædiken det mål, som vi alle skulle stræbe efter, da Han sagde: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen«. (Matt. 5:48). Paulus fortæller os, at Kirkens organisation, blandt andre grunde, blev givet til os for at fuldkommengøre de Hellige. Til trods for denne befaling fra Jesus Kristus og denne udtalelse af Paulus er der nogle mennesker, som tror, at det er umuligt for os at blive fuldkomne. Fuldkommenhed er ikke for dette liv, siger de, så hvorfor prøve?

Jeg vil gerne sige, at jeg tror af hele mit hjerte, at hvis Herren havde den tanke, at vi ikke kunne begynde i dette liv med at prøve på at blive fuldkomne, ville Han aldrig have givet os denne befaling. Han ville heller ikke have givet os en kirkeorganisation, der var bestemt til at fuldkommengøre de Hellige.

Jeg tror, at Herren mente nøjagtig hvad Han sagde: At vi skulle være fuldkomne, som vor himmelske Fader er fuldkommen. Dette vil ikke komme altsammen på én gang, men linie på linie, forskrift på forskrift, eksempel på eksempel, og selv da ikke så længe vi lever i dette dødelige liv, for det vil være nødvendigt for os at gå ud over graven, før vi når den fuldkommenhed og skal blive som Gud.

Jeg tror, at på mange måder kan vi, her og nu i dødeligheden, begynde at fuldkommengøre os. En vis grad af fuldkommenhed er opnåelig i dette liv,

for eksempel kan vi blive fuldkomne i at afstå fra brugen af te og kaffe. Vi kan blive fuldkomne i at afstå fra brugen af tobak og spiritus.

Vi kan blive fuldkomne i at betale en fuld og ærlig tiende.

Vi kan blive fuldkomne i at afstå fra to måltider på fastedagen og give som fasteoffer den fulde værdi af de to måltider, som vi afstår fra.

Vi kan blive fuldkomne i at holde det bud, som siger, at vi ikke må tage Guds navn forfængeligt.

Vi kan blive fuldkomne i at holde det bud, som siger: »Du må ikke bedrive hor«.

Vi kan blive fuldkomne i at holde det bud, som siger: »Du må ikke stjæle«.

Vi kan blive fuldkomne i at holde adskillige andre af de bud, som Herren har givet os.

Ved at holde disse love og befalinger lægger vi grundvolden til at bygge på, for at blive fuldkomne, linie på linie, forskrift på forskrift. Det er vor pligt at blive bedre i morgen end vi er i dag. Hvis vi gør det, er vi på vejen til fuldkommenhed.

Jeg er overbevist om, at et af Herren vor Guds store ønsker er, at vi skal holde det store bud, som siger »Vær da I fuldkomne«, for til os har Han sagt: »Det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«.

Må vi altid stræbe imod fuldkommenhed i dette liv ved at være bedre i morgen end vi er i dag.

R. Earl Sorenson,
Missionspræsident.

»AT OPFYLDE HELE JORDEN«

af Franklin D. Richards,
assistent til De Tolvs Råd.

(Tale ved Generalkonferencen 7. april 1963)

Mine kære brødre og søstre, jeg beder, at Herrens Ånd vil være med mig, medens jeg taler til Dem i dag.

Gennem alle tider har Herren åbenbaret sin vilje til menneskeheden gennem sine profeter. I 1831, i en åbenbaring til Profeten Joseph Smith, forjættede Herren, at evangeliets fylde ville blive gengivet og at advarselsrosten skulle være til alle folk; at Hans Kirke ville blive oprettet og at magten ville blive givet til Hans tjenere om at bringe evangeliet frem, ud af dunkelheden og ud af mørket; at Hans disciple skulle gå frem og at ingen skulle hindre dem — alt dette for at skabe udeløselighed og evigt liv til mennesket, hvad der er Guds værk og ære. (Se *Lære og Pagter, afsnit 1*).

For at mennesket kan opnå evigt liv og ophøjelse i Guds Rige, må han anerkende Jesu Kristi evangelium. Dette er et evigt princip. Således erkender vi, at evangelieplanen har været og er for alle Guds børn.

Imidlertid tror mange kristne, at evangelieplanen først daterer sig fra Frelserens gerning i kødet, men vi ved, at evangeliet blev forstået af de ånder, som var hos vor Fader i himmelen, før verden blev dannet eller organiseret.

På denne jord blev evangeliet så lært til fader Adam, og han lærte sine børn Herrens befalinger. Enok forstod evangeliet, og gennem trofasthed blev de Hellige i Enoks by optaget til himmelen.

Andre store mænd, deriblandt Noa, Melkisedek, Abraham og Moses forstod evangeliets plan og lærte det gamle Israel den.

Johannes Døberen åbnede Tidernes Midtes Forvaltning ved at prædike i ørkenen, og han fortalte om vor Herre og Frelser Jesu Kristi komme.

Gennem Jesu og hans apostles personlige tjenestegerning blev folk belært

om evangeliet, og Jesu Kristi Kirke blev oprettet på jorden.

Det er mit store privilegium ydmygt at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Faderens Enbårne Søn i kødet, vor Forløser og Frelser, og det eneste navn under himmelen, givet blandt mennesker, hvorved vi kan blive frelst.

Et frafald fra Frelserens lærdomme var forudsagt, og jeg bevidner, at dette skete. Dette store frafald gjorde det nødvendigt, at evangelieplanen og myndigheden til at handle i Guds navn blev gengivet.

Da Joseph Smith, den unge Profet, gik ud i lunden i foråret 1820 og spurgte Gud: »Hvilken af alle sekterne er den rette og hvilken skal jeg slutte mig til?« sagde han: »Svaret var, at jeg ikke måtte slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte — at de lærte sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.« (Se *Joseph Smith 2: 18—19*).

Dette frafald gjorde det nødvendigt at oprette Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og Joseph Smith var udvalgt til at være den profet, gennem hvem Herren genoprettede sin Kirke.

Herren fastsatte den 6. april 1830 som den dato, hvor Hans Kirke skulle organiseres på denne jord — for 133 år siden. Den blev organiseret af seks personer i Peter Whitmers hjem i den øvre del af staten New York. Medlemmerne begyndte at dele deres budskab med deres venner og naboer, og Kirken kunne glæde sig ved en hurtig vækst.

Samme sted begyndte Oliver Cowdery den næste søndag Kirkens offentlige gerning ved at holde den første evangelieprediken i et offentligt møde, der var sammenkaldt til i denne hensigt. Efter mødet blev seks døbt, og syv mere blev døbt en uge senere.

Omkring tredive medlemmer af Kirken deltog i den første konference, der

blev holdt omkring to måneder senere, den 9. juni 1830. (*D.H.C. I, 77,84*). Elleve flere blev døbt efter denne konference. Profeten Joseph havde fået at vide, at advarselsrosten skulle være til alle folk ved Herrens disciples mund, og at ingen skulle hindre dem.

Oliver Cowdery, Parley P. Pratt og Peter Whitmer, Jun., og andre blev sendt ud som missionærer i efteråret 1830. De traf Sidney Rigdon i Ohio, og efter en kort, men from undersøgelse modtog Sidney Rigdon et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at myndigheden til at handle i Guds navn var blevet gengivet. Han bad om at blive døbt og blev døbt. Kort derefter holdt han et gruppemøde, hvor han advarede sine naboer og var sit vidnesbyrd om, at evangeliet var blevet gengivet.

I Kirtland-området blev der på dette tidspunkt holdt adskillige gruppemøder, og sytten mere blev døbt.

Ja, Joseph Smith var i sandhed en af alle tiders store profeter, og gennem ham var Herren ved at udføre »Et stort og vidunderligt værk ... blandt menneskenes børn.« (*L. & P. 11:1*).

Jeg er sikker på, at han huskede Frelserens ord: »Den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd.« (*Matt. 10:37*).

I februar 1835 blev der så, i overensstemmelse med guddommelig åbenbaring, kaldet et Kvorum af de Tolv.

Apostlene er specielle vidner for Kristus og holder nøglerne til Kirkens tjenestegerning i fremmede lande. Som følge heraf drog syv af de Tolv til England sent på sommeren 1839 uden pung eller taske og efterlod deres familier blottet for mange af livets bekvemmeligheder.

Omkring et år senere, i foråret 1841, skrev Brigham Young, for han rejste

hjem, følgende i sin dagbog: »Det syntes i sandhed et mirakel at se på kontrasten mellem vor ankomst og vor afrejse fra Liverpool. Vi landede i foråret 1840 som fremmede i et fremmed land og uden en øre. Men gennem Guds nåde har vi fået mange venner, har oprettet kirker i næsten enhver kendt stor og lille by i Kongeriget Storbritannien, døbt mellem syv og otte tusind sjæle, trykt 5000 Mormons Bøger, 2500 eksemplarer af Millennial Star og 50.000 traktater, og sendt 1000 sjæle til Zion, oprettet et permanent skibsagentur, som vil blive en stor velsignelse for de hellige, og har i mange tusind hjerter sæt den evige sandheds sæd, som vil give frugt til Guds ære og herlighed, og dog har vi ikke manglet noget at spise, drikke eller have på — i alle disse ting erkender jeg Guds hånd.«

På denne måde, ved en sådan begyndelse, blev evangeliets budskab bragt ud til jordens folk, og profetien gik i opfyldelse.

Omkring 90 år senere, ved 100-års konferencen, der blev afholdt i Salt Lake City den 6. april 1930, rapporterede President Heber J. Grant, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige havde 700.000 levende medlemmer, 104 stave, 29 missioner og 2226 missionærer. I 1929 blev der døbt 6511 omvendte.

Og nu — i dag — som i gamle dage forlader missionærer deres familie, deres gode hjem og deres verdslige interesser og rejser ud med samme hengivenhed for at opbygge Guds Rige. De

husker også Frelserens forjættelse: »... der er ingen, som har forladt hus eller hustru eller brødre eller forældre eller børn for Guds Riges skyld, uden at han skal få det mangelfulde igen her i tiden, og i den kommende verden evigt liv.« (Luk. 18:29-30).

Fornylig blev det rapporteret, at Kirkens levende medlemstal nu udgør to millioner sjæle, den 374. stav er blevet organiseret, og der er nu 71 missioner og omkring 12.000 missionærer. Som redskaber i Herrens hånd underviste og døbte missionærer i 1962 115.834 sjæle. I millioner fleres hjerter blev den sæd sæt, som vil skabe en stor høst i de kommende år.

Til dem, som ikke er medlemmer, men som gerne vil vide mere om Kirken: Vi indbyder Dem til at overvære en af vores gudstjenester, eller bed et medlem om at få missionærerne til at diskutere Kirkens lære med Dem, eller sæt Dem i forbindelse med missionærerne eller Kirken direkte.

Frelserens formaning om at «vogte mine får» har været og bliver stadig udført.

Søster Richards og jeg er fornylig vendt hjem fra missionerne på østkysten. Der er nu 20 stave på østkysten med over 2000 missionærer i de otte missioner. Marken er hvid og er ved at blive høstet der. Antallet af dåb af omvendte vedbliver at stige.

Husk, Herren har sagt: »... en adværsløsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund ...

De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem ...« (L. & P. 1:4-5).

Vore missionærer går ud, og ingen skal hindre dem. Vort proselyt-program er baseret på, »at hvert medlem skal dele evangeliet med sin næste«. Vor Profet David O. McKay har givet det råd: »Hvert medlem en missionær«. Som et resultat i dag svarer mange tusind medlemmer på dette ved at leve et eksemplarisk liv, ved at stille det gyldne spørgsmål, ved at holde gruppeder i deres hjem og ved at tage deres venner og bekendte med til Kirkens møder og aktiviteter. Denne måde at dele på er »Hvert medlem en missionær« i virksomhed.

Ved denne konference har adskillige stavspræsidenter og biskopper fortalt mig om de gruppeder, de holder i deres hjem og de dåbshandling, der er resultatet heraf. Når vi ledere sætter mønstret, vil hvert medlem blive en missionær. Og hvert medlem skulle huske på sit ansvar og de anledninger han har til at udrede evangeliet.

Jeg elsker og støtter vor store profet. Han er i sandhed en af alle tiders store missionærer.

Ja, Herrens hensigter er ved at blive fuldført i dag, og profetier ved på opfyldelse. Herrens Ånd udgydes på vor Faders børn, og evangeliet ruller fremad for at bringe u dødelighed og evigt liv til mennesket.

Må Guds Rige vedblive at gå fremad, så Himmerges Rige må komme, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Dødsfald blandt Kirkens Generalautoriteter

Ældste Levi Edgar Young, seniorpræsident for de Halvfjerdeds' Første Råd, døde den 13. december, knap 90 år gammel, efter længere tids svaghed.

Præsident Young havde været medlem af de Halvfjerdeds' Første Råd siden 23. januar 1910 og var ved sin død senior-medlem af rådet. Både hans fader, Dr. Seymour B. Young, og hans bedstefader, Joseph Young, en broder til Brigham Young, havde været seniorpræsidenter for de Halvfjerdeds' Første Råd.

Præsident Young var født i Salt Lake City, Utah, den 2. februar 1874 og uddannedes til lærergængen på University of Utah. Han helligede sig dette

kald hele sit liv og virkede som lærer og professor ved adskillige universiteter, ligesom han havde studeret bl.a. på det berømte Harvard Universitet.

Indenfor Kirken har han hele sit liv ydet en stor indsats. Efter sin universitetsuddannelse var han missionær i den tyske mission, og i en alder af 28 år blev han kaldet som missionspræsident for den schweiziske mission med hovedsæde i Zürich, en af de yngste missionspræsidenter Kirken nogensinde har haft.

Fra 1922 til 1934 var han leder af informationsbureauet og museet på Tempelplassen, og efter at han havde trukket sig tilbage fra universitetet,

blev han kaldet som missionspræsident for New England missionen, hvor han virkede i tre år, indtil 1942.

Han havde stor interesse for historie og blev derfor ofte opfordret fra forskellige sider til at skrive om Utahs historie og dens pionerer.

For sin indsats indenfor det historiske område fik han mange æresbevisninger, bl.a. som æresmedlem af forskellige historiske samfund i England og Amerika, ligesom han i 1900 blev æresdoktor ved University of Utah.

Vi udtaler et: Æret være Levi Edgar Youngs mindel!

(Fra *Deseret News*).

Månedens

SPØRGSMAAL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

For hvem udføres der stedfortrædende arbejde?

Spørgsmål:

»Da vi diskuterede spørgsmålet om frelse for de døde, opstod det spørgsmål: 'For hvem udføres der stedfortrædende arbejde i templerne?' Nogle af vore medlemmer mente, at dette arbejde skal udføres for alle, som er døde. Så læste jeg det 85. afsnit af Lære og Pagter, vers 3 og 4, og henviste til Ezra 2:62-63, hvor visse af dem, som vendte tilbage fra Babylon, blev udelukket fra præstedømmet. Det har været min forståelse, at stedfortrædende arbejde for de døde, som f. eks. dåb, endowment etc., er for ikke-medlemmer af Kirken, som er afgået ved døden«

Svar:

Spørgsmålet i Ezra 2:62-63 har intet at gøre med spørgsmålet om frelse for de døde. Dette skriftsted hentyder til dem, som vendte hjem fra fangenskab, og som havde indgiftet sig blandt folk, som ikke var berettiget til præstedømmets velsignelser. Ved autoriteternes handling blev de udelukket og fik ikke lov til at deltage i eller få del i præstedømmet. Må jeg i forbigående have lov at sige, at der var ingen lærdomme om, eller blev udført arbejde for de døde i Ezras dage. Af den grund kunne der ikke udføres ordianser for de døde i de dage. *Dåb for de døde og de andre ordianser vedrørende frelse for de døde blev ikke praktiseret i Israël eller noget andet sted i verden før vor Frelseres opstandelse.* I virkeligheden var det imod frelsesplanen, at der skulle udføres ordianser for de døde før efter at Frelseren ved sin forsoning og opstandelse havde beredt vejen til frelse for de døde. Vi lærer i skriften, at dette stedfortrædende arbejde måtte vente, indtil forløsningens magt var blevet opfyldt ved vor Herres mission, død og opstandelse. Det var Ham, som gennem sin forsoning på korsét åbnede døren til frelse for de døde og gjorde det muligt for de levende, som holdt

den guddommelige myndighed, fordi de selv havde fået del i disse strålende gaver i Herrens templer, at gå ind i templerne og udføre dette stedfortrædende arbejde for de døde.

Uheldigvis er der skrevet meget lidt i de skrifter, der er kommet ned til os, som overhovedet kaster noget lys over frelsen for de døde. At der var indført den skik at døbe døde i de dage, der fulgte efter Frelserens opstandelse, ved vi fra Paulus' skrivelser. Imidlertid er det, som er optegnet, kun ganske få brudstykker, og vi får ikke en klar indsigt i, hvad der blev gjort. Læren om frelse for de døde måtte øjensynligt vente næsten i sin helhed på Tidernes Fyldes Forvaltning. Dette arbejde er en af de meget nødvendige pligter, som hører til Tidernes Fyldes Forvaltning, og Herren har i dag gjort det obligatorisk for børnene at sørge for, at arbejdet bliver udført for deres fædre. Ved fædre mener vi generationerne af vor afdøde slægt tilbage til Adams tid.

I et brev skrevet til brødrene, som var i Storbritannien i 1840, sagde Profeten Joseph Smith:

»Jeg antager, at læren om 'dåb for de døde' har nået jeres øren for dette, og mange har rettet forespørgsler til jer om dette emne. Jeg kan ikke i dette brev give jer alle de oplysninger, som I kunne ønske, om dette emne, men bortset fra kundskab, som er uafhængig af Bibelen, ville jeg sige, at det blev ganske bestemt praktiseret i de gamle kirker, og Paulus søger at bevise læren om opstandelsen ud fra dette emne, og siger: 'Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?'

Jeg omtalte første gang læren offentligt, da jeg talte ved broder Seymour Brunsons begravelse, og har siden da givet almindelige instruktioner i Kirken om emnet. De Hellige har det privile-

gium at blive døbt for dem af deres slægtninge, som er døde og som de tror ville have taget imod evangeliet, hvis de havde haft det privilegium at høre det, og som har modtaget evangeliet i ånderverdenen gennem dem, som har fået til opgave at prædike for dem, medens de var i forvaring.« (D.H.C. 4, p. 231).

Ifølge læren om frelse for de døde er det børnenes pligt at udføre ordianserne for deres fædre, som opfyldelse af de forjættelser, der er fremsat af profeterne. Det var i denne hensigt, at Profeten Elias kom for at indpode den forjættelse, som gennem profeti var givet fædrene, i børnenes hjertener. Det er ganske øjensynligt, udfra Profeten Joseph Smiths åbenbaring og lærdomme, at det er børnenes ansvar at udarbejde deres fædres slægtlinie og efterforske deres afdøde slægtninge så langt tilbage, som de er i stand til at gå. For derfor at besvare spørgsmålet: det er vor pligt at efterforske vore egne døde og ikke arbejde på lykke og fromme, men forsøge at kæde generation til generation af vore egne slægtninge tilbage fra slægt til slægt så langt vi kan komme.

Hvis hver familie i Kirken ville udføre dette arbejde for deres døde, ville de gøre nøjtægig hvad Herren kræver af dem. Hvis vi gør vor pligt, vil vi finde nok at gøre uden at overskride nogen grænser. Vi behøver ikke bekymre os om, hvad Herren vil gøre med de utallige døde. Vi kan være sikre på, at Hans plan ikke vil slå fejl. Arbejdet med frelse for de døde vil fortsætte, og til sidst vil arbejdet være udført for hver eneste sjæl, som er berettiget til at modtage det. Det er blevet fastslået med rimelig forståelse, at under Tusindårsriget og efter at vi har gjort alt, hvad vi er i stand til, vil de på den anden side komme til dem, som endnu er i dødeligheden, og hjæl-

pe med dette stedfortrædende arbejde ved at levere de nødvendige oplysninger, som vi er ude af stand til at skaffe. Herrens værk er fuldkomment, og vi

burde have den tillid til Ham, at Han vil sørge for de midler, ved hjælp af hvilke alle de, som er værdige, skal finde udveje for, at ordinanserne kan

gives dem. Dette undtager imidlertid ikke de levende fra at udføre ordinanserne for deres afdøde så langt som de er i stand til at gå.

Joseph Fielding Smith.

Hvorfor bygger de sidste dages hellige templer?

af *James E. Talmage*
tidligere af De Tolvs Råd.

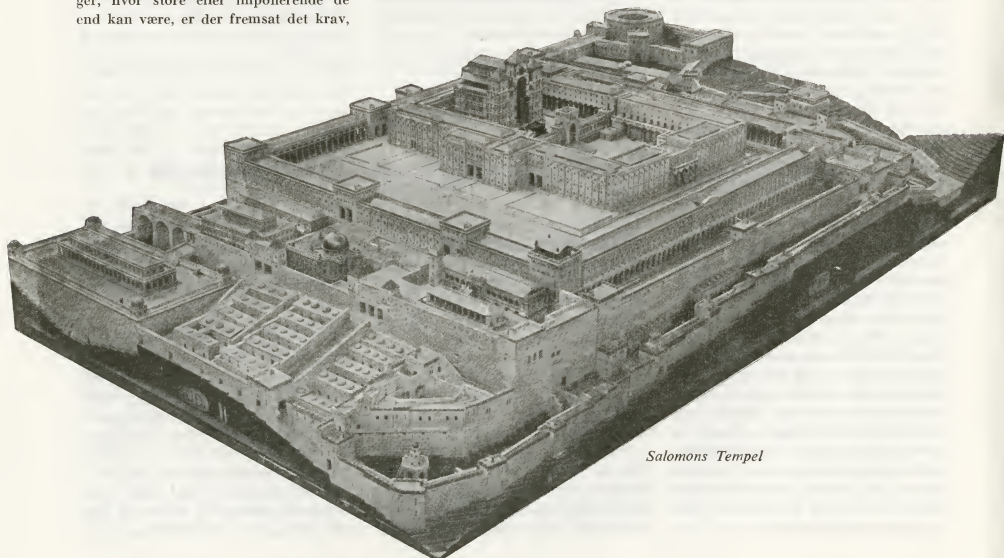
(Fra *Improvement Era*, Juni 1914).

De sidste dages hellige er kendt og anerkendt som et tempelbyggende folk. Blandt de utallige kirker, sekter, samfund og foreninger, som bekender sig til tro på kristendommens principper, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige alene om at anerkende og praktisere lærdommen om tempeltjeneste. Andre religionssamfund bygger huse til gudsdyrkelse, lige fra beskedne kirker til store synagoger og statelige domkirker, men for ingen af disse bygninger, hvor store eller imponerende de end kan være, er der fremsat det krav,

at de er beregnet til at blive anvendt som templer, i den sande og bestemte betydning af udtrykket.

Templer er bestemt til administreringen af ordinanser, der betragtes som hellige. Det er både interessant og oplysende at lægge mærke til, at dette særpræg tager sigte både på hedenske templer og på helligdomme, der er rejst til den sande og levende Guds

navn. Offeralteret i gamle dages hedenske templer var rejst foran indgangen til bygningen, og skønt tilbederne flokkedes om alteret, kunne ingen uden præsterne få adgang til den virkelige helligdom eller det indre af templet selv. Det samme var tilfældet med Tabernaklet, som var en transportabel helligdom og konstrueret af Israels folk under deres flugt fra Ægypten, ligeledes

Salomons Tempel

Salt Lake Tæmplet

med det imponerende Salomons Tæmpel, Zerubbabels Tæmpel og det største af dem alle, Herodes' Tæmpel; i hvert af disse var de rummelige gårde omsluttet af en ydre mur, med andre og andet udstyr, og i disse gårde samlede folket i henhold til den foreskrevne regel og orden. Men helligdommen selv var en relativt lille bygning, reserveret til de allerhelligste ordinanser og ceremonier.

Lige så gavnligt det ville være at studere de helligdomme, som blev bygget af det gamle Israel, ville formålet med nærværende skrivelse og den plads, der ville kræves til at behandle dette vigtige og interessante emne, gøre det umuligt.

Tæmpler er en nødvendighed i den nuværende forvaltning. Uden dem ville Guds åbenbarede hensigter ikke gå i opfyldelse. For længe siden sagde Herren til Moses:

»Thi se, det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39).

Vi påstår, at tæmpler er uundværlige til at opfylde denne guddommelige bestemmelse, og som støtte for denne påstand anfører vi følgende kendsgerninger:

Det dødelige menneske er i en falden tilstand, udelukket fra himmelen, fra Guds nærhed, lige så sikkert som vore første forældre blev udelukket fra Edens Have efter deres overtrædelse.

Dødens magt, som kom til menneskeheden gennem faldet, er berøvet sin stadighed på grund af Jesu Kristi forsoningsoffer, hvorved de dodes opstandelse blev indvarslet.

De dodes opstandelse vil blive altomfattende, idet Kristi sejr over døden på

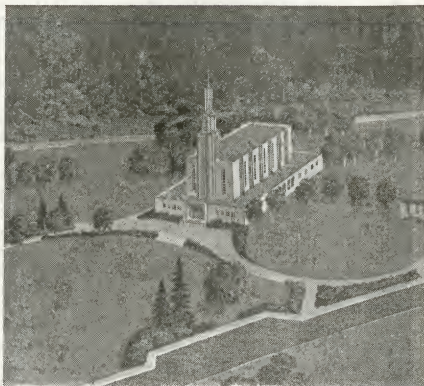
denne måde blev udtrakt til alle mennesker uanset deres retfærdige eller syndefulde tilstand.

Opstandelsen består imidlertid i *forløsningen* af sjælen fra døden, befrielse fra gravens midlertidige sejr, og ikke i *frelse* fra virkningerne af personlige synder. Den opstandne synder vil være nødt til at møde de retfærdige og uundgåelige resultater af sin onde levevis lige så sikkert som at de retfærdige står i deres opstandne legemer for at modtage de evige velsignelser, som udgør frugten af deres retfærdige liv.

Den forsoning, som blev udarbejdet af Jesus Kristus, skaffer ikke alene *forløsning* for sjælen ved at bryde dødens trædom, men også *frelse* for enhver sjæl, som anerkender de betingelser, der er foreskrevet og oprettet, og som kan sammenfattes i kravet om »lydighed mod evangeliets love og ordinanser«.

Stor og herlig er velsignelsen *forløsning* fra den store ødelæggers magt, tilkendegivet ved opstandelsen fra de døde, men større og herligere er det, at der er sørget for sjælen *frelse*. Jesu Kristi åbenbarede evangelium skaffer endnu større velsignelser ved planen om *ophøjelse*, hvorved det opstandne menneske kan gå fremad fra den ene tilstand af relativ fuldkommenhed til den anden, indtil han opnår rang og titel af guddom, med magt til evig forøgelse og aldrig ophørende fremgang.

(Genoptrykt i *Improvement Era*, november 1963)

Tæmplet i Schweiz

Hjælpeforeningen

Kære søskende.

Jeg ønsker meget tit, at jeg kunne tale, som jeg tænker. Jeg får så mange vidunderlige oplevelser igennem mit arbejde i Kirken; mit vidnesbyrd vokser for hver dag, og jeg føler en stor glæde ved livet og de principper, Herren gennem Evangeliet har givet os.

Lad os gøre hver dag til noget specielt, lad os forsøge hver dag at aflægge én dårlig vane; lad os stræbe fremad i lydighed mod Kirkens autoriteter, og lad os frem for alt være taknemmelige for det fællesskab, vi har gennem Evangeliet.

I Lære og Pagter 130:18-21 læser vi følgende: »Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen. Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv. Der er en lov uigenkaldelig fastsat i himlen, før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det

ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet.«

Er det ikke nogle vidunderlige lærdomme? Kan vi komme og sige, at vi ingen mulighed har for at leve op til disse, når vi har Kirkens standardværker, og der hvert år udgives lektiehefter for ethvert alderstrin med forklaringer og udledning af den hellige skrift, som enhver af os kan forstå.

Kære søstre i Hjælpeforeningen — skal vi hjælpe og støtte hinanden ved aktiv deltagelse i vore ugentlige møder? Skal vi i 1964 læse og studere vore ugentlige lektier? Skal vi også bestræbe os på at anvende de hjælpemidler, der findes, for at gøre vore lektier levende og interessante? Skal vi også følge de »nye« instruksur, der sendes os fra vore generalautoriteter til hjælp og dygtiggørelse af vore lærerinder? Kan vi andet end sige JA til disse enkelte ting, når vi tænker på de velsignelser, der følger med lydighed?

Det giver os mod til at tale om Evangeliet til andre, når vi samtidigt kan invitere til interessante og belæ-

rende lektier ved Hjælpeforeningens møder. Man hører ofte udtalelser som: *det var nu bedre i »gamle dage«*; og: *vi vil hellere fortsatte, som vi altid har gjort!* Er dette fremgang? NEJ!

Lydighed er et vidunderligt princip; det giver os fremgang, og fremgang betyder mere kundskab. Vi må hver dag bestræbe os på at hjælpe de søskende, der på en eller anden måde har det vanskeligt. Vi må hjælpe og støtte hinanden i alle Kirkens lærdomme. Herren elsker os alle og ønsker, at vi skal være glade og lykkelige, og den største glæde og lykke findes gennem lydighed mod Kirkens lærdomme og principper. Lad os glemme os selv i det store, det er at kunne tjene andre.

Må Herren velsigne Hjælpeforeningen, at den må tjene det formål, hvormed den blev oprettet, og lad os alle være redskaber til at hjælpe med detlil.

Med kærlig hilsen til alle søskende — fra

Caroline M. Sørensen,
1. rådgiver i Hovedbestyrelsen.

Hvor er de henne?

I marts måned 1842 var der en lille gruppe kvinder i Nauvoo, der følte trang til på endnu bedre måde at støtte broderne i deres bestræbelser på at bygge templet, og de henvendte sig til profeten for at få hans godkendelse af deres planer. Profeten svarede: »Det er ikke det, I har brug for; fortæl søstrene, at deres forslag er akcepteret af Gud, og Han har noget bedre til dem; indbyd dem til et møde hos mig næste torsdag eftermiddag, og jeg vil organisere søstrene under Præstedømmet og efter Præstedømmets mønster.«

Denne historiske dag, den 17. marts 1842, mødte der 18 søstre, og med taknemmelige hjerter hørte de deres elskede og højtærede profet udtale disse

ord, der skulle erindres så længe af søstrene i Kirken: »Jeg erklærer hermed denne forening organiseret med presidentinde og rådgivere i overensstemmelse med og efter parlamentarisk skik og brug.«

Det var grundlæggelsen af »Den Kvindelige Hjælpeforening«, som den blev kaldt den gang.

Hjælpeforeningen begyndte altså med 18 medlemmer i én organisation. 120 år efter, ved udgangen af 1962 var der ialt i de Forenede Stater 3.772 organisationer med 214.485 medlemmer, i den øvrige verden 1.516 organisationer med 33.681 medlemmer, ialt i hele verden 5.288 organisationer med 248.166 medlemmer.

Heraf tegner Danmark sig for 24 organisationer med 555 medlemmer, ca. 27 medlemmer i hver hjælpeforening, et ganske pænt tal — på papiret. — Men når vi så gennemgår månedsrapporterne, beskæmmes vi. Mange hjælpeforeninger har en mødeprocent på kun 25—30. Enkelte foreninger er oppe på ca. 50% for hele måneden, men det er også for lidt.

Kære søstre, vi plejer altid at love hverandre og os selv en masse forbedringer i det nye år. Må det være vort mål for 1964 at hjælpe søstrene til at udvise mere flid og trofasthed overfor Hjælpeforeningen, må Herren velsigne os i vore bestræbelser, så vi må gå frem på alle de felter, hvor det har skortet på flid og trofasthed.

Ellen-M. Clausen,
sekretær-kasserer
Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse.

Hjælpeforeningens årlige Generalkonference

2. og 3. oktober 1963

Hulda Parker

Sekretær-kasserer i Generalbestyrelsen

Den ofte gentagne kommentar: »Det var den bedste konference, vi nogen sinde har haft!« blev udtalt i oprigtighed og med overbevisning af utallige søstre, som repræsenterede Hjælpeforeningens ledelse fra mange dele af verden, efter det afsluttende møde ved den årlige generalkonference i 1963. Møderne ved denne store konference blev afholdt i Tabernaklet onsdag og torsdag den 2. og 3. oktober.

Kl. 9,30. — Funktionærmøde for stavs- og missionsfunktionærer og bestyrelsesmedlemmer. Præsidentinde, str. Belle S. Spafford understregede konferencens formål i sin velkomment til søstrene med at sige: »... I er alle til stede her denne morgen bevæget af det samme motiv: at I ønsker at få jeres begreb om Hjælpeforeningens storhed udvidet og få instruktioner om, hvorledes I bedre kan føre arbejdet fremad.« Efterhånden som programmerne for møderne blev afviklet, følte alle de tilstedeværende, at Herrens velsignelser i den grad var kommet til dem, at disse vidtrækkende mål var opnået.

Af særlig interesse ved åbningsmødet var presentationen af Hjælpeforeningens tilsynsførende fra De Tolvs Råd. Siden den sidste konference har Det Første Præsidentskab, foruden præsident Joseph Fielding Smith, udtaget som tilsynsførende for Hjælpeforeningen: ældste Harold B. Lee og ældste Marion G. Romney.

Str. Spafford gav udtryk for sin taknemmelighed for de kloge råd, Hjælpeforeningen modtager fra disse tilsynsførende og også for den store hjælp, den for fik fra ældste Mark E. Petersen, som nu præsiderer over Den vesteuropæiske Mission. Hver af de tilsynsførende talte ved konferencen: præsident Smith og ældste Lee ved mødet onsdag morgen og ældste Romney ved torsdagens eftermiddagsmøde.

Præsident Smith mindede om Hjælpeforeningens godgørende og barmhjertige gerninger, som den har udført lige siden sin spæde begyndelse i Kirkens første dage. Han udtalte bl. a.: »... vi har

set denne Hjælpeforening vokse, til den nu breder sig over de fleste civiliserede lande i verden. Det gode, den har udført ved sin omsorg for de fattige, pleje af de syge og lidende, de, som trænger til fysisk, mental og åndelig hjælp — vil aldrig blive kendt ... Det er tydeligt at se, at uden denne vidunderlige organisation ville Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige aldrig have været fuldstændigt organiseret.«

Ældste Lee omtalte det ansvar, mødere har for deres hjem og familier med fremhævelse af betydningen af, at de lærer deres børn livets rette vej, således som den findes i Jesu Kristi åbenbarede Evangelium.

Optællingen viste, at der var repræsentanter fra 367 stave og 17 missioner, ialt 3.464 tilstede. Af historisk betydning var det, at der var søstre til stede fra så fjerne lande som Syd-Australien, Samoa, Brasilien, Uruguay, Peru, Mexico, Skotland, England, Frankrig og Norge. Forskellige tolke medvirkede. Men uden hensyn til nationalitet eller sprog gennemtrængte konferencens ånd og budskaber hvert eneste hjerte.

Ved åbningsmødet sang et kor på 301 »Syngende Mødre«; prælude og akkompagnement udførtes af dr. Frank W. Asper.

Mødet kl. 14 var et almindeligt møde for Hjælpeforeningen og offentligheden. Præsident Hugh B. Brown fra Det Første Præsidentskab var hovedtaler. Han opfordrede bl. a. lederne og mødere til at »lære vort folk at respektere myndigheden både i Kirken og i samfundet, at lyde loven og gøre dem modtagelige for disciplin.« Han sluttede sit inspirerende og kraftige budskab med at velsigne de tilstedeværende søstre og alle dem, de skulle vende tilbage til, når konferencen var slut. Han velsignede søstrene i Hjælpeforeningen med mod, styrke og tro til at holde ud til enden.

De tre medlemmer af Hjælpeforeningens Generalpræsidentskab talte også ved dette møde. Præsidentinde, str. Spafford talte om det guddommelige

inden for Hjælpeforeningen. Råd giver, str. Marianne C. Sharp understregede nødvendigheden af selvtilid i effektivt lederskab. Råd giver, str. Louise W. Madsen gentog den guddommelige kommission, der blev overdraget Hjælpeforeningen ved profeten Joseph Smith »... ikke blot at hjælpe de fattige, men at frelse sjæle.« Et »Syngende Mødre«s kor på ca. 400 medlemmer assisterede ved dette møde under ledelse af str. Florence J. Madsen med dr. Alexander Schreiner ved orglet. Onsdag eftermiddag holdtes en reception i Hjælpeforeningens bygning, hvor generalbestyrelsens medlemmer hilste på ca. 3.000 ledere fra stave og missioner.

Torsdag formiddag gik med gennemgang og instruktioner med illustrationer af de nye lektier. Kl. 13,00 horte stavs- og missionsfunktionærerne et gribende budskab fra ældste Marion G. Romney over teksten: »Lær drengen den vej, han skal gå, så viger han ikke derfra, selv gammel.« (Ordsprogene 22:6). Han erklærede, at »Både vore hjem og vort samfund vil blive sat i orden, når — og kun når — foreldre gennem forskrift og eksempel underviser og inspirerer deres børn til en frivillig beslutning om at ville efterleve Jesu Kristi Evangeliums principper.«

Ved mødet kl. 14,00 blev Velfærdsprogrammet forelagt, og det blev sagt, at selv om det øjeblikkelige formål er at yde hjælp til dem, der trænger, er det endelige formål dette: at hjælpe folk til at hjælpe sig selv.

Gennem virksomhedsdele presentationer, demonstrationer, taler, hjælp og instruktioner blev de forskellige afdelinger for præsidentskaber og klasseledere, sekretærer, musikledere og arbejdsmodeledere afviklet. I sidstnævnte afdeling fandtes desuden en nydelig, stor udstilling af alle de smukke, kunstfærdige ting, som Hjælpeforeningens ledere så dygtigt underviser i ved arbejdsmoderne.

(Relief Society Magazine, dec. 1963.
I uddrag ved I. R.)

På given foranledning . .

skal vi her give søskende en forklaring på, hvorfor betegnelsen »Kvindelig Hjælpeforening« er »ændret« til »Hjælpeforening«:

Ifølge håndbogens amerikanske udgave er foreningen den ældste hjælpeorganisation inden for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den blev organiseret under navnet »Den kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo« den 17.

marts 1842 af profeten Joseph Smith »efter præstedømmets mønster« og som hjælp for Præstedømmet. I alle sine aktiviteter arbejder den efter anvisning fra Præstedømmet og under dets ledelse.

Foreningens officielle navn blev ændret til »Kvindelig Hjælpeforening«, efter at de hellige var flyttet til Saltsødalen; i 1872 blev udtrykket »kvindelig« afskaffet; 20 år senere, i 1892, betegnede statutterne foreningen som »Nationale Kvinders Hjælpeforening«;

i 1946 blev foreningens navn ændret til »Hjælpeforeningen inden for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Foreningen er imidlertid almindelig kendt både inden for og uden for Kirken som »Hjælpeforeningen«.

Som man vil se, er det 90 år siden, Kirken afskaffede betegnelsen »kvindelig«! Iøvrigt er det vigtigste jo ikke, hvad foreningen hedder, men at den opfylder sit formål.

Inger Rasmussen.

Hilsen fra Fredericia

Jeg vil gerne her udtrykke min tak overfor alle, der i det forløbne år har hjulpet os her i Fredericia Gren ved at medvirke til indsamlingen af brugte frimærker. Her vil jeg gerne rette en særlig tak til søskende i Amerika, specielt til familien Junius M. Sorensen for det meget store arbejde de har udført ved at stille sig i spidsen for indsamlingen af frimærker i U.S.A.

Til orientering kan jeg oplyse, at alene her til jul er der solgt mærker for kr. 585,00, som ubeskåret vil tilfalde byggefonden her i Fredericia. Vi sælger frimærkerne i pakker på 1 kg à kr. 25,00, og der har været meget stor begejstring for frimærkerne, hvilket tydeligt fremgår ved, at nogle har købt flere kilo, en enkelt har endda købt 12 kg. Ligeledes har jeg til dato ikke modtaget en eneste reklamation af frimærkernes kvalitet, tværtimod er jeg blevet ringet op fra København af en køber, der takkede mig for de gode frimærker, jeg havde sendt til ham.

Kære søskende, alt dette luner, både i grenens bygge-

fond, og samtidig ved tanken om, at alle disse frimærker, som søskende i Kirken har medvirket til at indsamle, har fået en så fin modtagelse hos køberne.

Til slut vil jeg erindre søskende om ikke at smide frimærker væk, riv eller klip mærkerne af konvolutten, men endelig uden at beskadige frimærket, og ligeledes, hvis nogen har en lille frimærkesamling, som ikke har interesse mere, saml det hele sammen, og når der er et lille lager, sørg da at få det afleveret eller afsendt til under tegnede eller til missionskontoret, og jeg vil påskønne det meget.

Ligeledes ønsker jeg at takke alle, der har medvirket til denne indsamling af frimærker, og jeg håber, at jeg fortsat fremover vil modtage frimærker til støtte for denne indsamling.

Kærlig hilsen

Palle Blønd,

Bredstrupvej, Fredericia.

BOGANMELDEREN

Ordsprogenes Bog

110 sider — kr. 48.50

Rosenkilde og Bagger

Howdan var dit første møde med bibelen? De fleste af os kender den fra vores barndom som en stor eller måske lille mørk »sag«, som stod i vore forældres bogreol. På et eller andet tidspunkt krævedes det af os, at nu skulle vi lære den at kende, og hvilke forestillinger havde vi ikke gjort os. Endeløse rækker af mærkelige begivenheder på mærkelige steder, med navne som selv en habil russer ville have svært

ved at udtale rigtigt. — Hvad skete der så — ja, hvad der hændte med din begyndende bibellæsning ved jeg ikke — men jeg selv slog op ganske tilfældigt, og jeg husker ganske tydeligt, at det var Ordsprogenes bog. Jeg fandt den meget interessant, thi mange af de ord-sprog og »friske« varer vi til daglig hører og selv bruger i vore talemåder, er taget herfra. Ordsprogenes bog svinger fra alvorlig tale til løssluppen ordleg som f. eks. »Som at lægge frakken, når det er frost, så er det at syng for mismodig mand« (Ord. 25:20) eller den måske mere kendte »Ustandselige tagdryp en regnvejrsdag og trættekær kvinde ligner hinanden« (Ord. 27:15). Der findes med sikkerhed et ordspog til enhver lejlighed og situation, dersom

alle 31 kapitler blev gået nøje igennem; også af de mere alvorlige formaning er her at finde. Det er her i denne bog, at det berømte »Herrens frygt er kundskabens begyndelse« står skrevet. (Ord. 1:7).

Næste gang, der skal bruges en gave, som modtageren virkelig vil blive glad for og værdsætte, da har vi her en bog, som er smukt udført, trykt på dejligt papir med 16 hele sider illustreret af Danmarks bedste kunstnere, der hver for sig viser deres opfattelse af et ordspog. Bogen er helt igennem en smuk ramme om det budskab, som Ordsprogenes bog taler: »Ebler af guld i skåle af sølv er ord, som tales i rette tid«.

H. B. J.

trænger til lidt hjælp, men jeg kan ikke betale høj løn.«

»Tal ikke om lønnen,« svarede Rupert, »vi bliver nok enige om det senere.«

Den unge gårdmand var klar over, at han ikke havde en almindelig landstryger for sig, uagtet han så medtaget ud, og tøjet bar præg af lang omflakken.

»Jeg har været syg i nogle dage,« udbrød Rupert, »og dersom De tror, at De kan stole så meget på mig, ville jeg gerne hvile lidt ud, før jeg begynder at arbejde. Jeg er for svag til at kunne udrette noget videre endnu.«

»Det vil nok kunne lade sig gøre,« var svaret. »Jeg ser, at De trænger til noget at spise i dag, selv om De ikke var sulten i aften. Kom med mig ind i stuen.«

Således kom Rupert Ames til at blive hos landmanden. Han udførte det lettere arbejde omkring huset, indtil han blev stærkere og kunne tage fat ved det grovere arbejde. Han blev venligt behandlet af dem alle, og det varede ikke længe, før han frit gik ud og ind hos familien.

Under sit ophold hos disse folk havde Rupert følelsen af, at han begyndte at komme til fornuft, som han kaldte det. Hver aften takkede han Gud i oprigtig bøn for at have reddet ham fra at styrte ud i den gabende afgrund, der syntes at have åbnet sig foran ham.

Janson familien var nykommere i Vesten og havde endnu meget at lære med hensyn til landvæsenet på disse egne. Hr. Janson var svensk og havde opholdt sig i Amerika i 20 år. Hans hustru og hendes kusine var begge fra Norge; men medens den første havde været i landet længe nok til at blive amerikaniseret, så var det kun to år siden, at kusinen havde forladt sit fødeland og talte derfor engelsk med en afgjort fremmed accent. Hendes navn var Signe Dahl. Hun tiltrak sig Ruperts opmærksomhed fra den første dag. Hun havde en hudfarve, der var hvid og rød, blå øjne, blødt, lyst hår, men det var ikke hendes ejendommelige skønhed alene, der gjorde indtryk på ham. Der var noget andet ved hende, en atmosfære af fred og rolig sikkerhed

hvilte over hende og syntes at meddele sig til ham. I begyndelsen var hun meget tilbageholdende, men da hun lærte Rupert bedre at kende, hvilket hun syntes at gøre instinktmæssigt, talte hun mere frit med ham og lod endog til at sætte pris på hans selskab.

To uger forløb, og Rupert tilbød at blive på gården gennem høsten. Hr. Janson tog med glæde mod tilbudet, thi han var nu bleven overtydet om, at Rupert Ames kunne give ham mange nyttige vink med hensyn til Jordens drift.

Den sang, Rupert havde hørt den første aften, vedblev at ringe i hans øren. Han kunne huske nogle af ordene, og som han tænkte på dem, opstod der nye, mærkelige ideer i hans hoved. En aften sad de alle omkring fyret i dagligstuen. Rupert havde fortalt dem noget om sit tidligere liv, og da samtalen begyndte at gå i stå, bad han de to kusiner om at synge den sang igen, hvad de straks var villige til.

»En overordentlig smuk sang,« sagde Rupert, da de havde sunget den til ende, »og så mærkværdig. Den ligesom bringer mig tilbage til en forudgående tilværelse, om noget sådant var muligt. Hvad betyder dette:

En gang før min spæde barndom
har min ånd jo dvælet der;
o, min fader, i din våning
stod jeg tit din trone nær!

Hvad betyder det?»

»Signe, forklar du det,« sagde hr. Janson. »Du er bedre til sådan noget end jeg.«

Signe gjorde ingen udflugter, men gik over til den lille boghylde og tog to bøger ned, hendes engelske og hendes norske bibel. Hun læste nu som regel altid fra den engelske, men hun havde dog gerne den norske bibel ved siden af sig for at kunne henføre til den, om det blev nødvendigt.

»Jeg vil gøre, hvad jeg kan, hr. Ames. Jeg læser ikke engelsk særlig godt, så De kommer til at besørge læsningen.« Hun åbnede bogen og pegede på det fjerde vers i Jobs 38te kapitel. Rupert læste:

»Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden? forkynd det,

hvis du har indsigt . . . Da morgenstjerner sang til hobe, og alle Guds børn råbte af glæde.«

»Ja,« sagde den læsende, »det er det store spørgsmål. Hvor var Job. Han var jo endnu ikke født.«

»Hvem er Guds børn?« spurgte Signe.

»Jeg antager vi – os alle sammen på en måde er Guds børn.«

»Naturligvis, og vi råbte alle af glæde, da Gud lagde Jordens grundvold, vi må altså have været der og vidst noget om det.«

»Ja, men hvorledes kunne vi? Vi var jo endnu ikke fødte?«

»Nej, ikke her på Jorden, men vi levede som åndelige væsener i himlen, vor himmelske Faders børn.«

»Det kender jeg ikke noget til,« bemærkede Rupert tvivlende.

»Nej, selvfølgelig ikke. Det er derfor, jeg fortæller Dem det.«

Dette fik dem alle til at smile. Signe bladede videre i sin bibel. »Læs her,« sagde hun.

Denne gang var det i første kapitel af Johannes evangelium. Han læste de første fjorten vers.

»Det er nok; læs nu her.« Hun viste ham det sjette kapitel, 62de vers, og han læste:

»Hvad om I da får at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var før?«

Hun bladede om til et andet. Det var det 28de vers af det sekstende kapitel:

»Jeg udgik fra Faderen og er kommen til verden; jeg forlader verden igen og går til Faderen.«

Endnu et vers lod hun ham læse, nemlig det 5te vers af syttende kapitel:

»Og Fader! herliggør du mig nu hos dig selv med den herlighed, som jeg havde hos dig, før verden var.«

»Hvad får De nu ud af alt dette; hvad betyder det?«

»Jeg ser godt, hvad De sigter til, frk. Dahl. Kristus var sikkert til som et guddommeligt væsen, før han kom her til Jorden – ja, endog før verden blev dannet.«

»Naturligvis; vor Frelser var selv ligesom vi. Han blev født

og modtog et legeme på samme måde som vi, og han havde en ånd, som blev iført dette legeme. Gud er hans ånds fader, og den var til, længe før verden blev skabt, som De siger: Kristus er vor ældre broder. Vi tilhører den samme familie. Dersom han var til, før verden var, hvorfor så ikke vi? Er det ikke rigtigt?»

»Men skal det ikke forstås således, at Kristus er det eneste væsen, som havde en forudtilværelse? Jeg tror, der står noget i Deres bog om, at frelseren er Faderens énbårne.«

»Ja, i kødet, det er rigtigt, men Gud er Fader til alle de ånder, som er komne til denne verden for at modtage legemer. Jeg kan vise Dem mange skriftsteder, der beviser dette.«

»Det er en ting, jeg aldrig før har tænkt på, men det må være sandt, dersom bibelen mener, hvad den siger. Det er et stort og ophøjet princip, hr. Janson.«

»Ja, det er vidunderligt. Mange mennesker vil intet høre derom, men dersom vi skal fortsætte vort liv i en åndelig tilværelse, efter at vi forlader dette legeme, så kan jeg ikke indse, hvorfor vi ikke også kunne have været til, før vi kom her – men Signe dér, hun kan forklare det lige så godt som en præst.«

Signe smilte. »Nej, hr. Ames, jeg er ikke prædikant. Det er altsammen så tydeligt for mig. Bibelen siger, at vi har en Fader i himlen, og jeg tror det. Jeg tror også, at vi har »en moder dér«, som sangen siger. Jeg kan ikke bevise det fra bogen, men min fornuft tilkendegiver det for mig.«

Det var noget nyt for Rupert at høre en smuk ung pige udlægge sådanne lærdomme. Han blev helt fortryllet, både af den talende og af det, der blev sagt. Et nyt lys syntes at gå op for ham. Hvad om dette liv alligevel kun var en skole, hvortil udødelige sjæle blev sendt for at gennemgå prøver, for at blive undervist.

»Har De andre bibelsteder vedrørende dette emne at hen-vise til?«

»Ja vist, mange af dem,« sagde hun. »Når De får tid læs så Heb. 12: 9; Jer. 1: 4, 5; Eph. 1: 3-5 og Joh. 9: 1-3. Jeg husker ikke flere i øjeblikket.«

Rupert skrev dem ned og læste dem den samme aften, før han gik til sengs. For hver dag, der gik, udvidedes hans åndelige synskreds, og den skønne, norske pige var langt fra den mindst betydningsfulde årsag til denne forandring i Ruperts livsopfattelse. »Gud velsigne hende,« sagde han til sig selv, »Gud har sendt hende til mig;« og han begyndte i sine bønner at bede om at blive i stand til at leve således, at han kunne blive værdig til de velsignelser, der tilsyneladende var i vente for ham.

IX.

»Ligeså er også troen, dersom den ikke har gerninger, død i sig selv.«
- Jakob 2: 17.

Chamogo Dalen ligger ved udkanten af Amerikas store, tørre region. På den tid, da Rupert Ames kom til dalen, var man aldrig sikker på høsten, og ofte skete det, at regnmanglen i sommerens løb var så stor, at der slet ikke blev nogen høst. Ejendomshandleren i Chicago, der havde solgt dette land til Janson, oplyste ham ikke om denne kendsgerning, og han havde allerede spildt det meste af to års arbejde på grund af misvækst. Rupert Ames fik alt dette at vide af hr. Janson og gav sig derpå til at undre sig over, at man ikke havde tænkt på at udnytte den lille vandstrøm, der løb gennem dalen.

En dag - det var ved slutningen af høsttiden, og de var ved at indsamle de sidste kartofler - spurgte Rupert, om det omkringliggende land kunne fås til købs.

»Ja, med lethed,« var svaret. »Jeg blev tilbudt hele dalen for en mindre sum, men jeg har alt det land, jeg kan overkomme. Landet her omkring ville være anderledes, om vi kunne være sikre på at få regn, men det kan vi ikke, og jeg er snart selv ked af det hele. Har De lyst til at købe mig ud? De skal få det billigt,« tilføjede han leende.

»Kunne De skaffe penge nok til at købe hele dalen her?« spurgte Rupert alvorligt.

»Ja, det kunne jeg nok.«

»Så har jeg et forslag at stille Dem.«

Derpå begyndte Rupert at forklare ham, hvorledes det værdifulde land på begge sider af bækken kunne opdyrkes og høsten sikres hvert år ved at benytte vandet i bækken til vanding af markerne. Hr. Janson lyttede med forbavselse til Ruperts beskrivelse af Dry-Bench Reservoir, og hvor let det ville være at grave nogle grøfter, hvorfra landet i Chamogo Dalen kunne vandes.

»Denne dal kan underholde en ikke så ganske lille befolkning,« sagde Rupert. »Ved at anskaffe landet og derefter grave de fornødne kanaler og grøfter, kan De sælge det igen stykkevis, og hvis De ikke tjener hundrede procent på Deres udlæg, tager jeg meget fejl.«

De havde mange samtaler om dette foretagende, og til sidst blev det besluttet at gøre et forsøg. Rupert skulle forestå gravningen af kanalerne og udføre, hvad han kunne, før sneen kom, og så fortsætte arbejdet til foråret.

Landet blev erhvervet uden stor bekostning. Kanalen blev opmålt og lidt arbejde udført samme efterår. Da vinteren begyndte, red Rupert 21 mil til amtets hovedby, tog skolelærereksamen, fik lærerbevis og blev lærer for vinteren i Chamogo distriktsskole. Det var en ny erfaring for ham og mindre behagelig til at begynde med. De store drenge kom til skole for at være i ly for stormen og, i forbigående, måske lære lidt læsning og skrivning. De var ofte temmelig ustyrlige, men Rupert fik dem til at lystre uden at gøre brug af spanskkrøret. Han skrev nu til sin søster Nina og fortalte hende, hvor han opholdt sig for vinteren, og at han ventede at komme tilbage til Willowby, men ikke foreløbigt.

Således gik vintermånederne. Rupert studerede sine egne lektier, når hans daglige pligter gav ham nogen tid til overs. Han aflagde ofte besøg hos Jansons, uagtet det var en tre mil lang køretur. Han blev altid modtaget som en ven og blev i virkeligheden behandlet som en af familien.

Var det derfor så underligt, at et usynligt bånd knyttedes mellem Rupert Ames og Signe Dahl? Var der noget mær-

keligt i, at Ruperts besøg blev hyppigere, eller at den lys-hårede norske pige så længselsfuldt ned ad vejen efter skole-lærerens hest?

Rupert lod sig ikke narre af sine følelser. Der var kun gået et år siden bruddet med Virginia Wilton. Den gang havde han troet, at han aldrig ville overvinde dette, men allerede nu kunne han tænke på det med ligegyldighed, ja endog med taknemlighed. Den kærlighed, som nu syntes at bemægtige sig ham, var forskellig fra den anden. Han kunne ikke forklare sig denne forskel, men han vidste, at den var der. Rupert havde ingen skrupler. Signes nærværelse gjorde ham ikke forvirret eller holdt ham i ave. Nej, i hendes selskab havde han kun en rolig, sød fornemmelse af, at hun var en god pige, at han elskede hende, og at hun også holdt lidt af ham. Deres samtaler drejede sig hovedsageligt om alvorlige, men højst interessante emner. Signe ligesåvel som hendes kusine og hr. Janson havde deres egen religiøse opfattelse, og denne var mærkværdig, i hvert fald for Rupert. Han havde aldrig hørt andet end de kristne kirkesamfundes almindelige lærdomme og ikke interesseret sig meget for religion. Signe var vel bevandret i Bibelen og kunne finde de vidunderligste ting i den, lærdomme, der var nye for Rupert, men som åbnede fremtiden for ham, en smuk og herlig fremtid med store muligheder. Desforuden forklarede de ham mange af livets gåder og besvarede nogle af dets vanskeligste spørgsmål.

Således skete det en fredag aften, at Rupert og Signe var alene hjemme, da hr. Janson og hustru var på besøg hos en nabofamilie. De sad ved komfuret i køkkenet, og det flammende og knitrende træ på fyrstedet gjorde en lampe unødvendig. Signe havde modtaget et brev fra hjemmet, som hun oversatte for Rupert. Hendes fader havde for længe siden tilgivet hende. De få dollars, som hun sendte hjem en gang imellem, blev til mange flere kroner ved den tid, de nåede Norge, og de var til stor hjælp for familien. Efter at have talt om forholdene i de gamle lande førtes samtalen ind på religiøse emner og især på den lærdom frem-

sat i sangen »O, min Fader«, som Rupert var meget interesseret i. Nu sad de tavse og så ind i ilden. Deres stole stod ikke langt fra hinanden, og det var en let sag for Rupert at lægge sin hånd over Signes fingre, der hvilede på armen af hendes stol, og omslutte dem med sin store hånd.

»Signe,« sagde han, »dersom vi nogen sinde levede som tænkende væsener i en tidligere tilværelse – og det kan jeg nu ikke mere tvivle om – da kendte vi to hinanden dér. Måske vi endog var de bedste venner, og jeg har netop ladet min indbildningskraft have frie tøjler med hensyn til at udmale og forestille mig disse muligheder.«

»Jeg vil fortælle Dem noget,« sagde Signe. »Husker De den aften, da De første gang kom hertil?«

»Det gør jeg rigtignok,« og han trykkede hendes fingre lidt tættere sammen.

»Det forekom mig, at jeg straks kendte Dem. De så dårlig ud og lignede en vagabond, men jeg vidste godt, at det ikke var tilfældet, og jeg syntes, jeg havde kendt Dem før.«

De var igen tavse for en stund, »medens øjnene talte hjertets stumme sprog«.

Signe lagde mere brænde på ilden fra kassen ved siden af.

»Husker De den bog, De gav mig at læse forleden dag, Signe?«

»Ja, hvad synes De om den?«

»Den har givet mig en hel del at tænke på. Den fremsetter evangeliske lærdomme, der er helt forskellige fra, hvad jeg nogen sinde før har hørt; men alligevel stemmer det fuldkomment overens med, hvad Kristus og hans apostle forkyndte. Som De véd, er jeg altid bleven oplært i den tro, at mennesket er en ubehjælpelig skabning, så vidt det angår hans sjæls frelse; at alt er gjort for ham, og at det i virkeligheden ville være den største dårskab af ham at tænke, at han kunne gøre noget for sig selv; at mennesket intet kan gøre hverken fra eller til, og at han blot er som en klump ler med næsten lige så indskrænket handlekraft og selvstændighed.«

»Jeg er godt kendt med alle den slags lærdomme,« sagde

Genealogisk Forening

Frelserne på Zions Bjerg

af Præsident Nathan Eldon Tanner
af Det Første Præsidentskab.

Det er i sandhed et strålende privilegium og en vidunderlig velsignelse at være en del af en organisation, som er anerkendt af Jesus Kristus selv, og som tilbyder frelse og ophøjelse til hele menneskeheden, døde eller levende, og endnu ufødte, og enten de har eller ikke har været i stand til at høre eller akceptere evangeliet i dette liv. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er denne eneste organisation i verden i dag. Denne Kirke, som blev oprettet i disse sidste dage ved direkte åbenbaring og som Jesus Kristus selv gav sit navn, fik evangeliet i dets fylde.

Foruden de andre opgaver blev Kirken og dens medlemmer, gennem Profeten, instrueret om at udføre tempelarbejde og genealogisk arbejde. Det program, som de skulle følge, blev skitseret for dem. Gennem direkte åbenbaring er der blevet givet svar på mange af de enkle principper i evangeliet, som de gamle profeter, Jesus Kristus selv og de apostle, som han valgte, underviste i. F. eks. kan andre kristne kirkers tro og lærdomme variere fra den ene yderlighed, som påstår, at born, som dør for de er døbt, vil gå til helvede og være fortabt for evigt, til den anden yderlighed, som lærer, at det er ligegyldigt, hvilken kirke man tilhører eller om man overhovedet tilhører nogen kirke, eller om man tror eller ikke tror på Kristus, blot man lever et hæderligt liv. Mange kan ikke forstå, men latterliggør tværtimod den tanke, at »ingen kan komme ind i Guds Rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.« (Johs. 3:5). Andre nægter at tro, at »... således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på

ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« (Ibid., 3:16). Disse erklærede kristne benægter i stort tal, at Kristus er Gud Faderens bogstavelige Enbårne Søn, at Han virkelig opstod, og at gennem Hans forsoning kan hele menneskeheden blive frelst og gennem lydighed mod evangeliets love og ordinanser opnå evigt liv. Andre fornægter og spotter den tanke, at Kristus nu ville have én sand, anerkendt kirke, oprettet af Ham med apostle og profeter i spidsen og som Han har givet sit eget navn. Det store flertal af kristne nægter at tro, at »Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenerne, profeterne.« (Amos 3:7) endog i denne forvaltning.

Endnu mindre anerkendt og forstået af teologerne er læren om stedfortrædende arbejde for de døde. Disse religiøse ledere er fuldstændig ude af stand til at forstå udtalelsen: »Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« (1. Kor. 15:29). Hellere end at anerkende den tydelige mening i dette skriftsted, prøver de på enhver måde at bortforklare den. Et positivt bevis på, at dåb for de døde blev lært og praktiseret af nogle af de første kristne hellige, er anført hos Epiphanius, en skribent i det fjerde århundrede, som taler om marcioniterne, som han var i modsætningsforhold til. Han skriver:

»I dette land, jeg mener Asien og selv i Galatien, blomstrede deres skole i høj grad, og en traditionel kendsgerning om dem har nået os, nemlig at hvis nogen af dem døde uden dåb, plejede de at døbe andre i deres navn, for at de ikke i opstandelsen skulle

lide straf som udbøtte.« (Heresies 23-7).

Et andet endnu mere eftertrykkeligt bevis på, at det blev praktiseret, er at Rådet i Karthago, holdt i år 397, i sit 6. kanoniske skrift forbyder administrationen af dåb for de døde. For århundreder siden profeterede Profeten Esajas, at ånderne i forvaring ville blive besøgt efter mange dage. Peter forkynder specielt, at vor Herre, medens Hans legeme lå i graven,« ... drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring,« som det findes i Peters Første Brev 3:19-20. Så fortsætter han med at sige: »Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.« (Ibid., 4:6).

En af de første ting, som engelen Moroni gjorde, da han viste sig for Joseph Smith syv år før Kirken blev organiseret, var at citere for ham, med nogle ændringer, fra Malakias 4:5-6 følgende: »... Se, jeg vil åbenbare præstedømmet til jer ved Profeten Elias's hånd, for Herrens store og frygtelige dag kommer.«

Han citerede også det næste vers lidt anderledes: »Og han skal plante fædrenes forfættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skulle vendes til fædrene ...« (Joseph Smith 2:38-39).

Skønt dette skriftsted, som det findes i Malakias 4:5-6, havde været hos folket i den jødiske skrift i mange år, blev det ikke forstået, før det blev opfyldt i disse sidste dage. Det 110. afsnit af Lære og Pagter beretter, at Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de var i Kirtland Templet den 3. april 1836, så et syn, hvori Herren selv viste sig for dem og sagde:

»Ja, tusinder og titusinder hjerter skal glæde sig meget over de velsignelser, som skal udgydes, og over den begavelse, hvormed mine tjenere er blevet udrustet i dette hus.

Og rygten om dette hus skal sprede sig til fremmede lande, og dette er begyndelsen til de velsignelser, som skal udgydes over mit folks hoveder. Så ske det. Amen.« (L. & P. 110:9-10).

Efter dette strålende syn viste først Moses og dernæst Elias sig for dem, og Joseph fortsætter:

»Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias's

mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.«

(Fra *Improvement Era*, november 1963)

Templer

af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Ifølge Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lære er et tempel en hellig bygning, hvor der udføres ordinanser både for de levende og de døde. Herrens folk har gennem alle tidsaldræ været tempelbyggere. Det var umuligt for Israel, da de var i fangenskab og medens de rejste i ørkenen, at bygge et permanent tempel. Men i dagene efter deres afrejse fra Ægypten befalede Herren Moses at bygge et midlertidigt tempel eller en hellig bygning, som de kunne stille op og tage ned igen og bære med sig. Da de igen var bosat fast i Palæstina, fik de befaling til at erstatte deres transportable tabernakel eller tempel med et, som ville blive permanent. Den tid kom i Salomons regeringstid, og i templet blev de hellige ordinanser udført. I de år, hvor der ikke kunne bygges et tempel, gik Herrens tjenere op på bjergtoppene for at have samkvem med Herren. Det var på toppen af et bjerg, at Enok talte med Herren. Det var på bjerget, at Moses gjorde det samme, ligeledes Nephi og Jareds broder. Da de sidste dages hellige kom til Saltsdalen, udførte de ordinanser af hellig natur på bjerget nord for deres by. Imidlertid lagde de med det samme planer om bygningen af templer. Da jeg var dreng, plejede jeg at gå hen til tempelpladsen og se på, at brødrene huggede de store granitsten til — hver af dem blev nummereret og hugget til, så den kunne passe på det nøjagtige sted, som den var beregnet til.

Kirtland Templet

Jeg kan stadig høre slaget af mejslen på stenen.

Da de sidste dages hellige bosatte sig som en gruppe i Kirtland, var en af de første befalinger, som Herren gav dem, at bygge et tempel. Derfor gav de sig til arbejdet i deres fattigdom, men med tro, og byggede Kirtland Templet.

Min bedstefader, Hyrum Smith, og Reynolds Cahoon begyndte udgravningen til fundamentet til Kirtland Templet den 5. juni 1833. Alle brødrene gik til arbejdet af al deres magt, for de var klar over nødvendigheden af et helligt hus, bygget til Herrens navn. Den vigtigste grund til, at Kirtland Templet skulle bygges, var, at der kunne blive et helligt sted indviet til Herrens navn, hvor Hans fordums tjenere kunne komme, ligesom Frelseren selv gjorde det, for at gengive det hellige præstedømmes pagter og myndigheder. Det var i dette tempel, at Frelseren viste sig, og engle

blev set af mange på den tid, da det blev indviet.

Først af alle kom Frelseren, som godkendte huset, og templet blev fyldt af Herrens herlighed. Det var i det tempel, at Moses kom og overbragte nøglerne til Israels indsamling, Elias, som levede i Abrahams dage, bragte nøglerne fra Abrahams forvaltning, og Profeten Cahoon begyndte udgravningen til fundamentet til Kirtland Templet den 5. juni 1833. Alle brødrene gik til arbejdet af al deres magt, for de var klar over nødvendigheden af et helligt hus, bygget til Herrens navn. Den vigtigste grund til, at Kirtland Templet skulle bygges, var, at der kunne blive et helligt sted indviet til Herrens navn, hvor Hans fordums tjenere kunne komme, ligesom Frelseren selv gjorde det, for at gengive det hellige præstedømmes pagter og myndigheder. Det var i dette tempel, at Frelseren viste sig, og engle blev set af mange på den tid, da det blev indviet.

Først af alle kom Frelseren, som godkendte huset, og templet blev fyldt af Herrens herlighed. Det var i det tempel, at Moses kom og overbragte nøglerne til Israels indsamling, Elias, som levede i Abrahams dage, bragte nøglerne fra Abrahams forvaltning, og Profeten Cahoon begyndte udgravningen til fundamentet til Kirtland Templet den 5. juni 1833. Alle brødrene gik til arbejdet af al deres magt, for de var klar over nødvendigheden af et helligt hus, bygget til Herrens navn. Den vigtigste grund til, at Kirtland Templet skulle bygges, var, at der kunne blive et helligt sted indviet til Herrens navn, hvor Hans fordums tjenere kunne komme, ligesom Frelseren selv gjorde det, for at gengive det hellige præstedømmes pagter og myndigheder. Det var i dette tempel, at Frelseren viste sig, og engle blev set af mange på den tid, da det blev indviet.

Joseph Fielding Smith.

PRJMARY

Bambustræets historie

En Lignelse oversat fra Norsk

I Kushing Distriktet i Indien vokser der en masse bambustræer på fjeldskråningerne. Disse værdifulde træer er mærket med deres ejermands navn. En almindelig måde at lede vandet ned fra kilderne er at føre det gennem bambusrør, der er forbundet med hverandre.

Et vakkert bambustræ stod engang på en fjeldskråning, sammen med mange andre. Stammen var mørk og glinsende. Dets fjærlignende grene bevægede let af aftenbrisen; som vi stod og beundrede det, raslede det svagt i løvet, det lød som en sagte hvisken. Det var, som træet tydelig ville sige: »Du beundrer min høje stamme og mine yndefulde grene; men jeg har ingenting at rose mig af. All, jeg er eller har, skylder jeg min kære ejermands omhu for mig, det var ham, som plantede mig på denne frugtbare højde. Her kan mine rødder gå dybt ned og nå de skjulte vandkilder. Jeg kan således stadig drikke af det livgivende vand, modtage forfriskning, næring, skønhed og styrke for mit hele væsen. Ser du de træer på den anden side, hvor elendige og fortrukne de er. Deres rødder har endnu ikke nået ned til de skjulte vandstrømme. Efter at jeg fandt disse strømme af levende vand, har jeg ikke manglet nogen ting. —

Ser du disse mærker på min stamme? Se nøj! De er skåret ind i mig; da det stod på, var det meget smertefuld. Dengang undrede jeg mig over, hvorfor jeg måtte lide så meget; men det var min herres egen hånd, som førte kniven, og da det var ovre, så jeg til usigelig fryd, at det var sit eget navn, han havde skåret ind i stammen. Da forstod jeg, hvor højt han elskede og værdsatte mig, ja, han ønskede at alle skulle se, jeg tilhørte ham. —

Som træet holdt på at fortælle os om sin herre, så vi os om og fik se ham selv stå der. Han så på træet med

et inderligt kærligt blik; men i sin hånd holdt han en skarp økse. »Jeg har brug for dig«, sagde han. »Er du villig til at give dig til mig?« »Herres, svarede træet, »jeg tilhører dig helt; men hvad kan du bruge mig til?« »Jeg trænger til dig for at føre mit levende vand til nogle tørre steder, hvor der intet er«, lød svaret. »Min herre, hvorledes skal jeg kunne gøre det?« spurgte træet. »Jeg kan bo ved dine levende vandstrømme og indsuge vandet til min egen næring. Og jeg kan strække mine grene op imod himlen og drikke de forfriskende regnskyl. Jeg kan fryde mig over min styrke og skønhed og med den vise, hvilken god herre jeg har; men hvorledes kan jeg bringe vand til andre? Jeg drikker jo bare indtil mit eget behov, hvad har jeg vel at give til andre?« — Ejerens stemme blev forunderlig om, idet han svarede: »Jeg kan bruge dig, dersom du er villig. Jeg vil blive nødt til at hugge dig ned og afkviste dine grene, så du bliver nogen og bar. Derefter vil jeg tage dig bort fra det lykkelige hjem blandt de andre træer og føre dig bort til den træløse fjeldskråning. Der vil der ikke være nogen til at tale kærligt til dig, der findes kun græs og ukrudt. Ja, og jeg vil fremdeles bruge kniven på dig. Jeg vil fjerne alle de hindrende skillevægge i dit indre, en for en, indtil der bliver en åben passage, hvorigennem det levende vand kan flyde.«

»Du siger, du kommer til at dø. Ja, mit eget træ, du må dø; men om du dør, vil livsens vand ustandselig flyde frit igennem dig; din skønhed vil forsvinde; ingen vil herefter beundre din friskhed og ynde; men mange, mange vil bøje sig ned og drikke af den livgivende strøm, som vil nå dem gennem dig. Muligvis ville de ikke tænke noget på dig; men vil de ikke velsigne din herre, som gav dem det livgivende vand gennem dig? Mit træ, er du villig til dette?«

Jeg lyttede åndeløst efter svaret: »Min herre, alt jeg er og har, er fra din hånd. I sandhed, dersom du har brug for mig, giver jeg glad og villig mit liv til dig. Hvis det kun er ved min død, du kan bringe det levende vand ud til andre, da samtykker jeg i at dø. Jeg er din egen, og du kan tage og bruge mig som du vil.« —

Ejerens blik fik et endnu ømmere udtryk; men han tog den skarpe økse og fældede det skønne træ. Det satte sig ikke til modværge, men gav efter for hvert hug, idet det stille sagde: »Som du vill! — Huggene fortsatte nu at falde, indtil træet var fældet til jorden og grenene og kronen var afhuggede. Det var nu noget og bart og havde mistet sin forudms herlighed; men der lyste en inderlig kærlighed ud af dets herres blik, da han nu lagde den bare stamme på sine skuldre. Som han nu tog og bar det langt, langt bort over fjeldene, gik der et suk igennem de andre træer; men træet samtykkede i alt af kærlighed til sin herre og hviskede ganske svagt: »Herre, hvor du vill!«

Endelig standsede træets herre på et øde, afsides liggende sted. Han tog et skarpt instrument og borede helt igennem træet, for han ville danne det til en kanal for det levende vand; og kun gennem træets brudte hjerte kunne det tilflyde det tørreste land uhindret. Træet fandt sig villig i alt og hviskede stille: »Din vilje ske!«

Så loftede ejeren det sårede træ og bar det medlidende bort; da han kom til et krystalkært kildevæld, som indtil nu havde været uset, lagde han træet ned. Derefter tog han og lagde træets ene ende ind i det fremspringende kildevæld, så vandet kunne strømme igennem dets hjerte. En stille strøm kunne nu flyde igennem det, fra ende til ende; just derigennem, hvor den smertefulde boring var foregået, flød nu en stille

og ustandselig strøm og fik ejeren til at smile tilfreds. —

Så gik han igen ud for at finde flere træer. Nogle vægrede sig af frygt for smerten; men andre samtykkede og sagde: »Vi stoler på dig, herre, gør med os, hvad du vill!« En for en førte han dem derefter den samme smertefulde vej. — Eftersom de blev lagt ned og føjet sammen, flød det levende vand fra kilden gennem dem; og således blev ledningen længere og længere, indtil den nåede helt ud til det tørre land, hvor tørstende mænd og kvinder og små børn kunne stille deres tørst.

De kom og drak og skyndte sig så tilbage til andre og fortalte: »Nu har vi endelig fået det levende vand iblandt os, den lange tørke er forbi. Kom og drik!« Og de kom, drak og fik liv.

Herren så det, og hans hjerte frydede sig. —

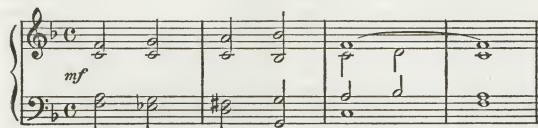
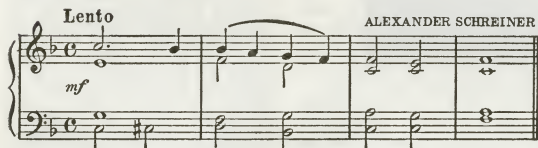
Da vendte ejeren sig til det første træ og spurgte kærligt: »Anger du nu på ensomheden og lidelsen? Var prisen for stor? Kostede det for meget at bringe det levende vand til de tørstende?« Træet svarede: »Nej, Herre, tusinde gange nej! Om jeg havde ti tusinde liv, ville jeg villig give dem alle til dig for at have den velsignede forvisning, jeg har i dag, at jeg har været med til
at glæde dig!«

Selv kun et intet, intet,
i støvet for synderes ven,
et skrøbeligt kar, der renses
til mesterens brug stilles hen;
renset, at han kan mig fylde,
når frem på hans bud jeg skal gå;
men skrøbeligt, så jeg altid

fra ham min styrke kan få.
Selv kun et intet, intet,
dog ført i hans ledebånd,
en tjener, der står ved døren
og venter et wink af hans hånd;
en harpe, som toner længe,
når han på strengene slår,
men villig til stille at hænge,
til atter hans hånd den når.
Selv kun et intet, intet,
og må det med smerte end ske,
jeg lægger mig dybt i støvet,
at verden min Jesus må se.
Selv kun et intet, intet;
men ham være ære og pris.
Han er velsignelsernes kilde
med strømme fra Paradis.

Søndagsskolen

»Nej, tal ej ondt«, forfatter og komponist ukendt.

Denne meget instruktive sang er ikke en salme i den tekniske betydning, at vi henvender os direkte til vor himmelske Fader, således som vi gør, når vi synger »Det er så skønt, min Gud, min drot«, eller »O, min Fader«, men vi kan minde os selv om, at vi synger denne sang som en instruktion til os selv, når vi synger den for Herren, i Hans hus, og på Hans hellige dag.

Det råd, der gives i denne måneds sang, er meget praktisk. Både unge og gamle kan få gavn af den og derved afpudse deres karakter, så den stråler klarere. Er der nogen, der sætter sig imod en sang, der prædiker for os? Lad os svare dertil, at det at prædike moral og åndelig tale er nøjagtigt det, vi kommer til Kirken for.

Vil vi gerne være populære, have mange venner og være i stand til at have indflydelse på dem? Skal vi opnå

Nadververs for februar:

»... Vælg i dag, hvem I vil tjene ...
Men jeg og mit hus vi vil tjene Herren!« (Josua 25:15).

Søndagsskolesang for februar:

»Nej, tal ej ondt.« (Nr. 117 i den blå sangbog).

disse egenskaber blot ved at være diplomatiske, listige, kloge og forslagne, eller skal vi ærligt rense vore hjerter for dårlige tanker om andre? I en amerikansk sang findes disse kloge ord: »Gør dig selv bedre i dag, så kan du forbedre dine venner i morgen.«

Øjensynligt har vi ingen gyldig ret til at tale ilde om nogen. Vi har af Herren selv fået det råd: »... forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.« Og Han sagde også: »... til-

giver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tillade jeres overtrædelser.« (Matt. 6: 12,15).

I vore dage har ældste Richard L. Evans sagt fra Tabernaklet: »Den menneskelige race er ikke en fuldkommen race. Men den har foran sig forjættelsen om stadig forbedring — om evig fremgang. Og vi må ikke blive bitre eller kyniske, blot fordi vi finder ufuldkommenhed hos andre folk.«

Hvad med musikken til ordene i »Nej, tal ej ond«? Vi kender alle melodien, og det er alt, hvad der er nødvendigt. Hvis vi tror på den lærdom, som ordene indeholder, vil vi synges, som vi skal, og vor Herre i himlen vil høre vor sang, sunget i Hans nærværelse.

Alexander Schreiner.

Søndagsskolen i februar

Nu da dagene bliver længere, og vi går ind i den sidste vintermåned, kan vi passende se tilbage på den del af vinteren, der er gået, og stille os selv det spørgsmål, om vi har lært noget i vor søndagsskole her i vinter. Bare et eller andet som vi ikke vidste, eller fået en bedre forståelse af noget vi ikke forstod så godt. Vi går til vor Søndagsskole, og vi har set vort lektiehefte igennem, vi kender lektionen, er fuldt fortrolig med den, vi har bare ikke læst den, for overskriften siger os, at vi ved alt om dette emne, og så er der det med tiden, o. s. v.

Jeg sidder og ser på de nye lektiebøger, som er foran mig. Det er pene bøger, jeg lukker en af dem op, der står »HISTORIER FRA DET GAMLE

TESTAMENTE« uden på, jeg begynder at læse på en af siderne om Moses. Han var et dejligt drengebarn, og Faraø havde befalet, at alle drengebørn, der fødtes, skulle kastes i Nilen, en forholdsregel imod det faktum, at Israellitterne voksede både i styrke og antal, en kendsgerning der er foruroligende for den ægyptiske despot. Jeg læser om Moses' moders sjelekvaler ved tanken om at skulle ombringe sit barn, om at hun fremstiller en kurv, som hun tæner med beg, hvori hun lægger den lille, sætter ham ud i floden mellem sivene og beordrer Moses' større søster til at holde øje med ham, alt med det ene for øje at redde sin søn.

Billederne ruller for mit indre øje, jeg ser Faraos datter finde Moses, hvorledes denne eventuelt barnløse kvinde betragter sit fund som en gave fra hendes gud, og jeg oplever i en kort stund Moses' opvækst først i sin moders hus, foranlediget af hans søster, som trådte til i det kritiske øjeblik, da hun forstod den fare, moderen var udsat for, hvor klogt hun tilbød at skaffe en israelitisk amme, og da hendes forslag blev accepteret, hentede sin moder og derved reddede familien fra tragedie. Moses vokser op ved hoffet og udvikler sig til en granvoksen køn og intelligent mand, som dog er klar over sin jødiske herkomst, jeg oplever hans medynk med sit folk, hans harme og drabet på en af bødlerne, flugten ud i den ensomme ørken, hans strid med de rå nomader for at forsvare Jetros døtres ret til at vende deres småkvæg, og bilde på bilde passerer forbi min fantasi, Gud Herren bryder med ét ind i Moses' tilværelse, den brændende tornebusk, Moses' angst ved Herrens stemme, jeg ser ham for mig, da han rystet i sit inderste drager sin Fodbeklædning af på Herrens befaling. Hans angst og tvivl og til sidst, da han er blevet stærk i troen, hans kamp for sit folk.

Jeg opdagede pludselig, at det ikke var det, jeg sad der for, men historien fængslede mig igen, selv om jeg godt kendte den. Jeg sad med bogen i hånden og vejede den op imod dens mission, den skulle gerne ud til en af Kirkens medlemmer, og dette medlem kender højst sandsynligt historien om Moses, ligesom jeg gjorde, men jeg ved, at han eller hun vil opleve på ny og føje ting til hver gang, små detaljer, som udbygger forståelsen af tilvæ-

relsens dunkle punkter hentet ud af denne bog, en af mange lektiebøger, dem vi kender så godt, og ikke kender alligevel, for så længe en bog kan fængsle sin læser, er dens indhold ikke udtømt, og bogen ikke læst færdig. Det er en bog beregnet for de unge, men hvor den dog egner sig for de voksne, og når man tænker på, hvor lille prisen er på sådanne bøger, da burde vi købe dem alle og have dem stående til studie i ethvert hjem.

Hør blot en læresætning hentet fra »EN INDFØRELSE I EVANGELIET«: Synderen fjerner sig fra det, han har syndet imod, den der bevidst handler imod en grundlæggelse, om hvilken han ved, at den er rigtig, begynder at drage denne grundlæggelse i tvivl, han begynder at svække den og betvivle dens værdi, den der for eksempel stjæler eller begår underslæb, selv om han selv tror, han er ærlig, begynder i sin tanke om at forvrænge ærlighedens grundlæggelse, han låner bare, eller tager fra den rige og giver til den fattige.

Ikke sandt, kan vi ikke være stolte over at have sådan lærdom i vore skolebøger, lærdomme, som kan lyse op i alt, hvad der er mørkt i menneskesindene.

Nå, men vi må videre, vi skulle jo se på lektierne i denne måned, og de er således, at vi tager et kapitel for hver søndag, der er søndagsskole, altså følger søndagene og kapitlerne ad over hele vort lille land, gældende for de 3 lektiekurser som følger.

9—11 år Historier fra det gamle Testamente.

12—14 år Historien om den genoprettede Kirke (her er lektion fri).

15—17 år Livet i det forudsm Amerika.

18—20 år En indførelse i Evangeliet.

De to små klassers lektier tilrettelægges efter den enkelte lærers skøn, som tidligere meddelt, og Seniorklassen læser følgende i februar.

Søndag den 2. februar: Trosartiklerne 3. kap. fra side 49 til 60.

Søndag den 9. februar: Trosartiklerne 3. kap. fra side 60 til 70.

Søndag den 16. februar: Trosartiklerne 4. kap. fra side 70 til 80.

Søndag den 23. februar: Trosartiklerne 4. kap. fra side 80 til 90.

Og dermed de venligste hilsener fra Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Knud Eidsberg.

Gensidig Uddannelses Forening

En ting hører man tit og ofte fra unge mennesker: »Hvis jeg dog bare kunne blive gift, så ville jeg være lykkelig.« Dette er en lidt naiv opfattelse af livet. Ægteskab gør ikke altid folk lykkeligere. Mange ægteskaber bliver opløst indenfor ganske få år. Det at blive gift er ikke løsningen på problemerne, men ægteskabet fører nye problemer med sig, og er de unge ikke rustede til at møde problemerne, voker de dem over hovedet, og ægteskabet bliver en fiasko. I et ægteskab opstår mange problemer, som der må tages stilling til, ægteskabet er ikke bryllupsdagen med fest og glade minder, det er hverdagen med hverdags glæder og sorger.

Kære unge, istedet for at længes efter at blive gift så tidligt som muligt, skulle I benytte ungdommen til at forberede jer til ægteskabet. Lev lykkeligt i harmoni med jer selv og jeres medmennesker. Kend jeres værdier, og bring disse værdier med jer ind i ægteskabet.

Vi sidste dages hellige tror på evigt ægteskab, netop dette forpligter os til at have en høj moral, have høje idealer, det forpligter os til at søge vor ægtefælle med omhu. Vore unge kvinder skal lære at forstå og ære de unge mænds præstedomme. Vore unge mænd skal lære at forstå og ære kvindeligheden. I en ungdomsang hedder det så smukt: »Sæt dig et mål, der har evigheds værd« gør vi det, vil vi opnå en grad af lykke i vort ægteskab, som kun findes blandt mennesker, som har »fundet melodien«

Der er mange ting, som gør et ægteskab fuldkomment, men først og sidst bør de unge have samme tro og samme mål, der findes mange ulykkelige unge, som har giftet sig med anderledes freunde, og som har håbet, at deres ægtefælle en dag vil anerkende vor kirke, men de vil opdage, at de i deres ægteskab vil få det uendeligt svært, de vil have svært ved at komme til Kirken, og får de børn, vil de have svært ved at få deres børn med til Kirken.

Det bedste man kan ønske for vore unge er, at de vil udvikle sig og opnå den åndelige modenhed og borgerlige standard, som gør dem egnede til ægteskabet. Og at de, når de har fundet deres livsledsager, må forstå at leve et ægteskab i kærlighed og harmoni, for ægteskabet indgæet i Herrens tempel er et ægteskab for tid og evighed, og kan nogen af os mon fatte evigheden?

Evhigheden er et uendeligt spænd af tidsperioder, tænk engang over dette og tak din Himmelske Fader, fordi vi har lejligheden til at kende Hans værk på jorden, vi er rige i forhold til andre mennesker. Hvis vi selv vil, hvis vi stræber efter høje mål, vil vi opnå en lykke, som vi ikke kan fatte. Lad ikke verdens ondske trække dig ned på et lavt og snavset plan, hold dig ubesmitet af verden.

Et godt ægteskab er en vidunderlig ting, når den er indgæet med kærligheden som første grundsætning. Stræb efter dette, kære unge, er vort ønske for jer i fremtiden.

Kærlig hilsen

G.U.F.s hovedbestyrelse.

Nytårsfest i G.U.F. i Jylland

Nytårsaften var der ingen tvivl om, hvor trafikken gik hen på de jyske landeveje, for alle mormoner fra nær og fjern stævnedes til G.U.F.s jyske distrikts store western-party i kirken i Randers.

Festen begyndte kl. 20,30, og på det tidspunkt kunne sheriffen fra Frederikshavn, måske bedre kendt som broder Tage Holm Larsen, byde ca. 125 cowboys, indianere og mormonprædikanter velkommen.

Vi sang Gleanerpigernes og M-Mændenes sang, og broder Anton Kobæk, Horsens, åbnede med bøn. Søskende fra forskellige grene opførte skuespillet »Skal vi svigte vore pægtere af broder Carl Rasmussen, og bl. a. glimrede broder Henning Frederiksen fra Herning

som »den sorte engel«. Det var forøvrigt et dejligt lille skuespil, der fik én til at tænke på sine nytårsforsætter. Broder Johannes Liljengren, 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, holdt aftenens festtale, han talte om glæder og skuffelser og om fremgangen og samarbejdet i G.U.F. i Jylland. Derpå havde broder Gram fra Aalborg en overraskelse til os, først et nytårsdigt og så en kæmpeordbombe, som viste sig at indeholde en festlig sang, som alle kunne synges med på.

Den berømte mormon-kvartet sang nogle succes'er for os og holdede stort bifald.

Derefter begyndte dansen med en konkurrence med premier til de to bedst kostumerede par, og da de var udvalgt og hyldet, åbnede baren for salget af smørrebrød, pølser, hot dogs, la pomme, milk-shakes, sodavand og »ildvand«. Ved 11-tiden var orkestret, der bestod af ældste Roger Sorensen, broder Preben Gissel fra Aarhus og broder Karl Ove Nielsen fra Esbjerg, lidt trætte og meget tørstige, og de blev derfor afløst en stund af søster Michaelsen og broder Dahlin fra Randers.

Mormon-kvartetten kom igen med nogle cowboysange, og da det nærmede sig midnat, holdt distriktspræsident Chr. Bendtsen nytårsstalen, han takkede alle for det gamle år og opfordrede os til at arbejde med endnu større iver for Herrens værk i det nye år. Da klokken slog 12, ønskede vi alle hinanden godt nytår, og man skød det nye år ind, udenfor med fyrværkeri og indenfor med de skarpladte seksløbere. Dansen gik igen, afvekslende med underholdning af mormon-kvartetten, man dansede også kartoffeldans, hvor de grumme cowboys og indianere fik lejlighed til at bevise, at de havde »ben i næsen«.

Festen sluttede kl. 2,20. Vi sang »Altid frejdige«, broder Knud Markmann, Randers, sluttede med bøn, og glade mennesker drog hjem, hver til sit blokhus, med mindet om en dejlig aften i behold.
H. O. N.

KREDSLÆRERNE**S** budskab

Hvis vi vil komme til Ham, må vi

II

Hvæ ydmyge og omvende os

HOVEDTANKE:

Kun gennem omvendelse kan vi vende os fra menneskenes veje til Guds veje.

INDLEDNING:

Hvis De vil skabe diskussion med familien om omvendelsens princip, foreslå det, at De slår følgende punkter fast:

1. Før vi i sandhed kan omvende os, må vi vide, hvad vor Gud vil have, vi skal gøre. Hans Ånds vejledende kraft gør omvendelse mulig.
2. Før vi i sandhed kan omvende os, må vi bøje os i ydmyghed og erkende, at vi ikke er så retfærdige, som vi i vore hjerter ved, vi bør være.
3. At omvende sig er at forsøge alle verdslige levesteder ved at adlyde Guds Bud. Det første, troen på Jesus bevirker, er omvendelse.

ILLUSTRERENDE FORTÆLLING:

Medlemmerne af en stor familie, som havde udvist høj grad af enighed og respekt for hverandre, kom pludselig i vanskeligheder over deres forældres efterladte testamente. Der opstod stridigheder, og følelser steg til det punkt, hvor nogle af brødrene og søstrene ikke talte til hinanden og ikke så meget som hilste på hinanden, når de mødtes på gaden.

Efter nogen tids forløb begyndte et af familiens medlemmer at tænke alvorligt over Frelserens udtalelse om at elske hverandre. Han bestemte sig til at få noget gjort ved sagen, besøgte hver af sine brødre og søstre og gav udtryk for sin kærlighed til dem. Han spurgte dem, om de husede nogen som helst dårlig følelse for ham personligt. Han opdagede hurtigt, at de allesammen sørgede dybt over den retning, deres holdning havde taget, og at de allesammen ønskede at fjerne de dårlige følelser og genoprette de venlige følelser og den enighed, familien før havde frydet sig ved. Da først denne positive indstilling var genoprettet, foretog familiens medlemmer sig det videre fornuddene for at genoprette harmonien og den gode vilje. De sikrede sig også mod gentagelse af denne misforståelse. De

begyndte i sandhed at elske og tjene hverandre, fordi de ønskede at bøde på det forsoede.

TANKER TIL DISKUSSION: \

Spørgsmål: Hvilke nødvendige skridt måtte det familiemedlem, som først omvendte sig, tage?

De kan hjælpe til, at følgende punkter kommer frem under diskussionen:

1. Omvendelsen blev dirigeret af et ærligt svar til Frelserens lære om at elske hverandre.
2. Omvendelse blev mulig, da et medlem af den uenige familie var ydmyg nok til at erkende, at situationen i familien var langt fra den standard, som Frelseren havde opstillet.
3. Omvendelse blev aktuel, da dette familiemedlem havde mod til at gå hen og begynde at få tingene »sat på plads«.
4. Denne families omvendelse gik for sig således:
 - a. Bekendelse
 - b. Resignation
 - c. Genoprettelse

Spørgsmål: Hvor tit bør man omvende sig?

Dette enkle spørgsmål kan lede familien til at svare, at vi stadig skal omvende os — lige så ofte, som vi synder eller fejler. Diskussionen kan da føres til den konklusion, at selv om vi stadig har genstridige hjerter, så er hyppig omvendelse fra de samme fejl bevis på, at vi ikke er oprigtige i vor anvendelse af dette princip. Profeten Joseph Smith sagde: »Omvendelse er noget, man ikke kan drive spøg med hver dag. Daglig overtrædelse og daglig omvendelse er ikke det, der behager Gud.« (*Joseph Smiths Lærdomme*, s. 175).

Spørgsmål: Hvilke personlige resultater kommer der af omvendelse?

Led diskussionen af dette spørgsmål til det faktum, at omvendelse fører befrielse, lykke og fred i sindet med sig og gengiver det menneske, som omvender sig, den personlige værdighed.

Herom sagde præsident Stephen L. Richards engang: »For dem, som har gjort fejl, fremholder vi dette herlige princip om omvendelse ... Jeg har aldrig set lykkeligere mennesker end dem, som har omvendt sig.« (*Confidence Reports*, Oct. 1940, p. 35).

Spørgsmål: Hvis vi oprigtig omvender os, hvor fuldstændigt kan vi da forvente tilgivelse?

Påpege ud fra svarene på dette spørgsmål, at Herren har lovet fuldstændig tilgivelse til dem, som er oprigtige. »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.« (*L. & P. 58:42*). Profeten Esajas sagde om dem, som vender sig bort fra at øve det onde: »Er eders synder som skarlagten, de skal blive hvide som sne ...« (*Es. 1:18*).

Spørgsmål: Kan man omvende sig når som helst?

Led diskussionen til det punkt, at man ikke bør opsætte at omvende sig; omvendelsen er en dyrebart mulighed, som man ikke kan udsætte på ubestemt tid, uden at man mister den. »Men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget; thi min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene, siger Hærskarernes Herre.« (*L. & P. 1:33*). Når det lys er borte, kan mennesket aldrig mere vende sig til Herrens veje.

PRAKSIS:

Led diskussionen således, at hvert familiemedlem vil komme til den slutning, at:

1. Omvendelse er en tvungende nødvendighed for os alle.
2. Stedet, hvor man begynder at omvende sig, er at begynde at adlyde Herrens bud og følge den Helligånds påmindelser.
3. Når vi omvender os med hensyn til de små ting, vil den lykke og kraft, vi vinder, hjælpe os til at løse større problemer.

HJÆLPEMATERIALE:

»Er ikke omvendelsen den mest guddommelige af alle handlinger? Den største fejl, mennesket har, er, at han ikke tror, han har nogen.« (*Thomas Carlyle*).

»Der er ingen glæde i livet, der kan sammenlignes med den at sejre over en syndig vane.« (*David Starr Jordan*).

»Efterhånden som tiden for omvendelse udsættes, bliver evnen til at omvende sig svagere.« (*James E. Talmage*).

»... jeg beder jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i

dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes. I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige

tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have

magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.« (*Alma 34: 33-34*).

Se også Mosiah 4:10,12; L. og P. 1: 31-32; 18:12 og 15; 58:43; Ap.G. 2: 37-38; Ez. 33:14-15; 2. Mos. 22:1.

KREDSLÆRERINDERNES *ludskali*

»Bed altid, for at I ikke skal falde i fristelse.« (L. & P. 61:39).

Formål: At vise, at bøn er det skjold, Herren har givet os som hjælp til at overvinde fristelse.

En af de største velsignelser, der kan komme til os fra vor himmelske Fader, er magten til at erkende og overvinde fristelse. I sin kamp for at erobre menneskes sjæle, har Satan ikke noget magtigere redskab end fristelsen. Han ved, at intet menneske bliver meget ugudeligt på én gang. Synd, og den endelige udryddelse, som bliver resultatet af den, er en gradvis og meget ofte en relativt ubemærket proces.

President McKay har meget klogt sagt:

»Fristelse kommer ofte ganske stille. Det kan godt være, at der ikke er andre end mennesket selv og hans Gud, der ved, om han har fulgt den, men hvis han lytter til den, bliver han til en vis grad svækket og plettet af det onde i verden.« (*Conference Report*, October 1958).

Eftersom vor himmelske Fader ved dette, har Han sørget for et skjold til os, som kan værne os mod denne listige, men magtige kraft, som hedder fristelse. Han har rådet os: »Bed altid, for at I ikke skulle falde i fristelse.«

I Mormons Bog formaner Alma til at »påkalde hans hellige navn og væge og bede bestandigt, så I ikke bliver fristet mere, end I kan udholde.« (*Alma 13:28*).

Uden hensyn til karakteren af vor tro eller styrken af vort vidnesbyrd, står vi altid i fare for at falde i fristelsens snare. Det er derfor, vi er blevet rådet til at leve således, at vi altid kan have Herrens Ånds beskyttende indflydelse omkring os. Det var det, præsident J. Reuben Clark mente, da han sagde: »Byg en uindtagelig fæstning af retfærdighed om omkring jer og vig ikke fra jeres citadel.« (*Brigham Young University Commencement Address*, 1949).

En arabisk legende fortæller, at da Gabriel var ved at fravrister Lucifer de våben, han havde brug for under sin erobring af menneskes sjæle, overtalte den listige frister ham til at lade ham beholde ét af dem, nemlig modløshedens våben. Han vidste, at han med dette våben kunne lede mennesker til endog alvorlige synder.

Fornylig var en ung moder plaget af så mange vanskeligheder, som syntes at vælte ind over hende fra alle sider. Da hun søgte råd for, hvorledes hun skulle kunne bære disse byrder, fik hun

følgende svar: »Hvis du har vanskeligheder, og Lucifer frister dig, så bed til din himmelske Fader; de mørke skyer vil forsvinde, og du kan gå din vej med glæde.« Hun blev rådet til stadig at have en bøn i sit hjerte og at leve i 24 timer, som om Jesus gik lige ved siden af hende. Det gjorde hun og lærte derved, at når hun nærmede sig sine problemer og vanskeligheder med den overbevisning, at Frelsen var ved hendes side, forsvandt hendes frygt og modløshed. Hun opdagede, at hun var i stand til at beherske sit temperament, som så ofte før havde behersket hende. Hun blev venligere og mere forstående, end hun havde været før. Dette var virkningen af Herrens Ånd og opfyldelsen af det løfte, Herren giver os alle, at Hans Ånd nærværelse vil hjælpe os til at undgå fristelse. Denne tanke er smukt udtrykt i den velkendte sang »Jeg trænger til din trøst«:

»Jeg må til dig hver stund, bliv hos mig her,
Da viger syndens magt, thi du er nær.«

Bed derfor, thi bøn er et virkningsfuldt skjold mod fristelse. Enhver af os bør følge vor Herres råd: »Bed altid, for at I ikke skal falde i fristelse.« (L. & P. 61:39).

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

»Hvis jeg var dig«
Råd til de unge mænd
af Henry Eyring

Hver generation må møde sine egne specielle problemer. Da jeg var sytten år, da 1. Verdenskrig endte, savnede jeg krigen selv, men lagde mærke til dens virkninger på venner og naboer. Mange veteraner vendte hjem fra krigen ældet mere end deres alder, modnet gennem trykket og lidelsen. Løfter om at leve bedre, aflagt i kampens hede, blev ofte holdt. I 1918, da krigen nærmede sig slutningen, hærgede den store influenza-epidemi verden og slog de svage og også de stærke ned. Dette var optakten til de blomstrende år i 1920'erne. I virkeligheden gik livet videre, omtrent som det havde gjort før, og som det gør nu. De gamle gav de unge råd og blev høfligt ignoreret, akkurat ligesom nu. Jeg husker i 1919 et møde i Arizonas Universitet, hvor medlemmerne fra klassen i 1902 fremsatte deres råd til studenterne. Som vorde mineingenior syntes jeg, at nogle ægte oldtidsteninger ville have været langt mere instruktive og interessante. Når alt kommer til alt, hvorledes kunne disse ældre folk forstå de skiftende problemer hos studenter på tyve år? Uden at have lært noget fremsætter jeg nu mit råd til jer.

Man bliver i virkelig aldrig gammel, så længe der er højere bjergtinder, der skal bestiges. Hvis hver dag bringer en ny udfordring med lejlighed til at sætte ens største anstrengelser ind mod fjendtlighedsindede omgivelser, bliver livet ved med at være lige så interessant og betagende, når man er 60, som når man er 20. »Ja, men det et menneske når,

bør være mere end det han rækker efter, eller hvad er der en himmel for?« Læg store planer og tag imod et nederlag, som blot endnu et skridt frem ad vejen mod succes. Heldig er den mand eller kvinde, som finder en sådan udfordring i sit daglige arbejde. Ungdommen er den tid, hvor man skal kortlægge sin vej, så ens sti altid vil lede mod højere egne. Mål, som skal blive ved at være udsækkende, efterhånden som ens kræfter aftager, må række ud over dødeligheden og ud over ens eget jeg. »Dette er det første og store bud: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind, og det andet er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.« (Se Matt. 22: 37—39). Visheden om et kommende liv giver dødeligheden en mening, som den umuligt kan have uden denne vished.

Hvis jeg var dig, ville jeg beslutte at leve på en sådan måde, at jeg ikke havde noget at skjule. Der er ingen sikrere måde til ikke at behøve at angre noget.

Jo tidligere man kan finde et gennemførligt svar på Pontius Pilatus' spørgsmål »Hvad er sandhed?« (Johs. 18:38), jo tidligere kan man komme ud af livets grundede vande og begive sig ud på den vigtigste rejse. Nogle ganske få sætninger vil være tilstrækkelige til at skitserer den enkle filosofi, som leder mig. Dette storslåede univers virker i henhold til en altomfattende plan. Planlæggeren er, lige så stor Han kan være

og er, interesseret selv i mig. På grund af Hans interesse er mennesket her ifølge en plan, som er i overensstemmelse med det guddommelige formål. Da det er øjensynligt, at de enkelte mennesker er født under forskellige omstændigheder og almindeligvis ikke synes at modtage retfærdighed i dette liv, er det naturligt for mig at tro på en udødelighed, som udover denne retfærdighed. Da en alvidende Gud kan sætte sig i forbindelse med mennesket til menneskets fordel, kan en sådan forbindelse ventes. Jesus Kristi Kirke, som den er genoprettet af Profeten, er denne forbindelsesplan, som fører til evig fremgang. Selv om jeg tror på denne altomfattende skæbne, kan jeg alligevel kun opnå den ved en uendelighed af beslutninger, som jeg må tage én ad gangen.

Hvis jeg var dig, ville jeg have denne mesterplan i tankerne, og tro på, at hvis alle de små ting bliver gjort godt, en efter en, vil de store ting tage vare på sig selv.

(Fra *Improvement Era*, juli 1963).

Biografi:

Forfatteren til ovenstående artikel, Dr. Henry Eyring, er professor i kemi ved University of Utah. Han har skrevet over tre hundrede artikler i amerikanske tidsskrifter og er æresdoktor ved Northwestern University, Princeton University og University of Utah. Han er medlem af Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne og er præsident for American Chemical Society.

HUSK AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 + 9% oms. i Danmark ialt 27,25, og \$ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes inden den 1. i den foregående måned, og bedes sendt direkte til STJERNENS kontor, ikke sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend ikke originalfilm, men kun aftryk, og skriv bag på hvert enkelt billede grenens navn, dato og hvad billedet forestiller.

Personlige nyheder

FØDELSSDAGE

København Centrum Gren:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Lilly Hansen, Størøvej 33, 70 år den 2. februar.

Hjørring:

Alice Marie Johanne Thomsen, 70 år den 10. februar.

København Nordre Gren:

Harry Frank Volmer Christiansen, Utterslevvej 15 B., 60 år den 11. febr.

Aarhus:

Viggo Valdemar Andersen, 75 år den 14. februar.

Dorthea Katrine Rasmussen, 65 år den 16. februar.

København Søndre Gren:

Helga Alfrida Nielsen, Engholmen 60, 80 år den 19. februar.

Nykøbing Mors:

Ingeborg Andersen, 75 år den 21. februar.

Aalborg:

Johanne Christence Jensen, 65 år den 23. februar.

Bryllup i København:

Søster Karen Margrethe Valentiner, København Centrum Gren, viedes den 23. december på Københavns Rådhus til broder Burgess Thorup, søn af tidligere missionspræsident Levi B. Thorup og hustru. Lørdag den 28. december fik det unge par Kirkens velsignelse i kirken på Priorvej, og de er nu rejst til Salt Lake City, Utah, hvor de er blevet viet i Templet.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra England:

Søster Edith Lorentzen Witter, tidligere København, samt hendes mand og søn, sender de bedste hilsener med ønsket om et godt nytår til alle søskende i København og på Amager samt søskende i Amerika.

Nyt fra Amerika

Broder og søster Werner og Anna Rønne, Salt Lake City, Utah, tidligere Danmark, sender de bedste hilsener til søskende i Danmark med meddelelse om, at de den 3. januar har fået en datter, som har fået navnet Linda. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Centrum Sjælland: 18. august:

Jørgen Ebbe Nielsen og Lis Irene Sørensen Nielsens søn, Michael Bøgebjerg Nielsen, velsignet af missionspræsident Levi B. Thorup.

3. november: Willy Madsen og Kirsten Veje Andreasen Madsens søn, Freddie Veje Madsen, velsignet af ældste Glen G. Simmons.

Fredericia: 1. september:

Poul Christian Hansen og Ulla Lizzie Ahlquists to sønner, Kim Robert Ahlquist og Michael Claus Ahlquist, velsignet af henholdsvis broder Andreas Sølbæk og broder Niels Holger Klausen.

3. november: Knud Bent Andersen og Irene Marie Sundahl Hansen Andersens datter, Tina Merete Andersen, velsignet af sin fader.

Eshøj: 1. december:

Jørgen Otto Nielsen og Irma Josefens Nielsens søn, Rikard Jørgen Nielsen, velsignet af sin fader.

Amager: 24. december:

Henning Schou Jørgensen og Lise Lotte Menssen Jørgensens søn, Bjørn Schou Jørgensen, velsignet af sin fader.

Skive: 1. december:

Orla Andersen Bak og Bodil Christensen Rytter Baks to døtre, Inge Lise Bak og Conny Andersen Bak, begge velsignet af ældste Bryce Christensen.

Odense: 1. december:

Axel Møller Tvilhøj Jensen og Grethe Rasmussen Jensens søn, Henrik Tvilhøj Jensen, velsignet af broder Preben A. Olesen.

Holger Knudsen og Anna Geller Knudsens datter, Juditte Mona Knudsen, velsignet af missionspræsident R. Earl Sorenson.

Villy Thagård Hansen og Yrsa Agnete Jørgensen Hansens søn, Verner Thagård Hansen, velsignet af broder Hjalmar H. Hansen.

Nordsjælland Gren: 1. december:

Kaj Winther Lauridsen og Lillian Braarup Petersen Lauridsens to døtre, Karen Marie Braarup Lauridsen og Susanne Braarup Lauridsen, begge velsignet af ældste Wayne Knight.

DØDSFALD:

Odense:

Den 22. november døde broder Karl Emanuel Jørgensen, 60 år gammel.

Æret være broder Jørgensens minde!

Den 7. januar døde broder Poul Helge Becker Pedersen på Rigshospitalet i København, 32 år gammel, og blev begravet fra Kirken i Odense den 11. januar. Æret være broder Pedersens minde!

Dåb:

Centrum Sjælland (Roskilde): 19. okt.:

Anna Marie Andersen

2. november:

Marianne Maj Britt Rasmussen

Esbjerg: 22. december:

Birthe Christensen

København Nordre Gren: 6. dec.

Inge Lizzi Pedersen

Aarhus: 22. december:

Astri Nielsen

Døbt af:

Ældste Glen G. Simmons

Ældste Chester L. Allen

Broder Poul Erik Buur

Ældste Dennis Clark

Ældste Richard Hintze

Håndspåleggelse ved:

Ældste Glen G. Simmons

Ældste Glen G. Simmons

Broder Poul Erik Buur

Ældste Steven Peterson

Ældste Valor Thompson

Ordinationer:**Centrum Sjælland:** 18. august:Børge Alf Børgesen
Bent Colvig Jensen**Fredericia:** 10. august:

Svend Hjort Pedersen

24. november:

Niels Erik Skovsønde

Horsens: 15. december:

Anders Nielsen Munkholm

Aalborg: 16. december:

Per Pedersen

Nordsjælland Gren: 3. december:

Henry Frede Englyng

Frede Finn Englyng

Ib Vilfred Ishøj Hansen

Kaj Winther Lauridsen

Aarhus: 9. december:

Allan Poulsen

Til:Præst
Præst

Lærer

Diakon

Lærer

Diakon

Præst

Præst

Præst

Lærer

Diakon

Ordineret af:Missionspræsident Levi B. Thorup
Missionspræsident Levi B. Thorup

Broder Andreas Sølbæk

Broder Niels Holger Klausen

Broder Antoni B. Jakobsen

Broder Poul Randrup

Broder Kurt Voss

Broder Henry Frede Englyng

Broder Poul Børge Andersen

Broder Ib Vilfred Ishøj Hansen

Broder Niels Hansen

Missionærforflytninger:

29. november:

Roland Clawson

13. december:

Richard Hintze

Niel Nielsen

Paul Sampson

Ronald Eaves

Norman D. Anderson

Lloyd Hansen

Clark F. Echols

Arthur J. Dent

Henry L. Isaksen

Stephen L. Thomsen

Wendel R. Larsen

Douglas M. Hyatt

LaVere Terry

O. Lynn Coon

Dennis K. Clark

Frank D. Breinholt

Steven N. Kearsley

16. december:

Richard Nielsen

Eric B. Lee

10. januar:

Dennis Smith

Franklin Hicks

Roger K. Larsen

Alvin E. Christensen

John Sorensen

Ross T. Merrill

Lloyd Hansen

Bryce Christensen

Donald Gunderson

Fra:

Hvidovre

Aarhus

Aalborg

Glostrup

København

Herning

Lyngby

Hvidovre

Hvidovre

Nyborg

Nyborg

Hobro

Færøerne

Omrejs. ældste

Kbh. Indre By

Omrejs. ældste

Lyngby

Nordsjælland

Hvidovre

Hvidovre

Nordsjælland

Aalborg

Sønderborg

Aalborg

Esbjerg

Randers

Amager

Odense

Aalborg

Odense

Hvidovre

Skive

Aalborg

Til:

Færøerne

København

Aarhus

Aalborg

Herning

Lyngby

Hvidovre

Glostrup

Aalborg

Svendborg

Kbh. Indre By

Kbh. Indre By

Lyngby

Nordsjælland

Hvidovre

Hvidovre

Hvidovre

Nordsjælland

Aalborg

Hvidovre

Sønderborg

Sønderborg

København

Amager

Randers

Aalborg

Odense

Hvidovre

Missionskont.

Odense

Odense

Frederikshavn

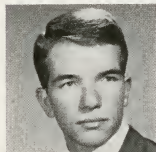
Leon Christensen
Richard H. Nielsen
Wayne Knight
Jon Jensen
James W. May
Michael Olsen
Gunnar Reiersen
David Freeman
Dale Higgins
LaVere Terry
John P. Jensen
Henning Sørensen
Stanford K. Madsen
David B. Hermansen
MarVall McKee
Craig Rasmussen
Michael Andersen
David Racker
Randy L. Murdock
Wallace W. Forsgren
Clifford L. Forslund
Douglas Wray
Jim L. Petersen
Valor P. Thompson
Richard H. Dorsey
David Flinders
Larry L. Hansen
Jørgen Olesen
Thycre Petersen
Charles S. Petersen
Richard Burningham
Gary R. Cox
Lawrence KnightonFrederikshavn
Aalborg
Helsingør
Struer
Gentofte
Horsens
Sønderborg
Struer
Kolding
Birkørød
Østerbo
Hillerød
Amager
Østerbo
Bispebjerg
Søborg
Fredericia
Hvidovre
Vanløse
Skovlunde
Valby
Sorø
Bagsværd
Valby
Aabenraa
Aarhus
Vordingborg
Næstved
Vordingborg
Gentofte
Skovlunde
Valby
Frederikshavn
Birkørød
Amager
Holte
HolteLyngby
Hvidovre
Aalborg
Birkørød
Horsens
Aabenraa
Skovlunde
Sønderborg
Hillerød
Østerbo
Amager
Bispebjerg
Sorø
Frederikshavn
Søborg
Helsingør
Birkørød
Aarhus
Skovlunde
Valby
Sorø
Bagsværd
Valby
Aabenraa
Aarhus
Vordingborg
Næstved
Vordingborg
Gentofte
Valby
Aalborg
Holstebro
Vanløse
Skive
Bagsværd**Missionær afløsninger:**

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

3. januar: *Richard A. Hintze* fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.4. januar: *Douglas M. Hyatt* fra Wood Cross, Utah, efter sidst at have arbejdet i Lyngby.16. januar: *Diane Heath* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Østerbo.**Missionær ankomster:**

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission med S.A.S. via New York:

21. januar:

Glen Howard Hansen fra Roy, Utah, beskikket til at arbejde i Holte.*John Thomas Lever, Jr.* fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.*John Thomas Lever, Jr.**Glen Howard Hansen**Richard A. Hintze**Douglas M. Hyatt**Diane Heath*

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning
(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

TEAKKOMMODE

som tegn.,
6 skuffer
direkte fra
fabrik

Kun

169,-

50 forskellige
komm. på lager

ØBRO MØBLER

Kommodespecialisten ARNE SANDAHL

— også jeg giver 10 % rabat —

Korsørg. 22 - Løgstør. 13. ØB 953
Fredag åbent til kl. 20

Corona TAPET

Kære søskende ...

Jeg vil gerne på denne måde takke alle dem af jer, som gennem min mands, br. Poul Pedersens, lange sygdom har fastet og bedt for ham og os.

TAK FOR HVERT ET BESØG

TAK FOR ALT

Bodil Pedersen, Odense
Kenneth og Pia

ORACO

reklame - papirvarer

Ballerup

Tlf. (01) *97 03 35

Ny udgave af Den Kostelige Perle

DEN KOSTELIGE PERLE, som i lang tid har været udsolgt, er nu kommet i ny, revideret udgave.

Den nye udgave er trykt med ny retskrivning (den gamle udgave var fra 1909), med 2-spaltet sats, og formatet er som MORMONS BOG og LÆRE OG PAGTER.

DEN KOSTELIGE PERLE er indbundet i lækkert, blødt, sort bind, og prisen er

kr. 6.50

Bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

Kirkens Musik, bl. a. »Zions Sange«, søges, ligesom noder af enhver art har interesse. Jørgen Ljungstrøm, Maglegårdsallé 83, Søborg.

Klaverstemning. Keld Neumann Johansen, Banefløjten 10¹, Husum, Tlf. 91 07 79 (kl. 12-14, 16-18).

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Annoncer under »Personlige« må være redaktionen i hænde den 10. i måneden for udgivelsen. De koster kr. 2.00 pr. linie à 38 enheder.